

Mili
Čtenáři

65 centů

TELEFONY:
(708) 749-1891
(708) 749-1898

6426 WEST
CERMAK ROAD
BERWYN, IL.
60402

(USPS 002670)

DENNÍ HLASATEL

THE OLDEST CZECHOSLOVAK DAILY NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

Czechoslovak Daily Herald

VOL. C I

SECOND CLASS
POSTAGE PAID AT
BERWYN, ILLINOIS

Established 1891

STŘEDA 16. PROSINCE 1992 - Čís. 29

WEDNESDAY DECEMBER 16, 1992

■ BELI DOGLE, Somálsko

První vojsko americké operace — Operation Restore Hope — se dalo v neděli do práce na Sověty vybudovaném pásmu v somálské farmářské oblasti. Společně s francouzskými a kanadskými jednotkami, Američany vedené vojsko Společnosti národů zajistilo vzdušné pásmo, které bude základnou pro lety s potravinovými zásobami pro vnitřní Somálsko. Přistálo tam prvních 10,000 vojáků desáté Horské divise z Ft. Drum, N.Y.

V Mogadishu, hlavním městě, pokračovaly ojedinelé přestřelky a lupiči řádili přesto, že minulý týden dva hlavní "warlords" uzavřeli smlouvu o zastavení střelby — Ali Mahdi Mohamed a Gen. Mohamed Farrah Aidid. Příměří mělo vejít v platnost min. neděli.

Marine Lt. Gen. Robert Johnston řekl, že humanitární snahy pod jeho velením, přes prosby z míst jako Baidoa, obklopených hordami lupičských band, budou pokračovat teprve tehdy, až tam dorazí dost nových vojáků, kteří by zajisti-

Námořníci v neděli zajistili Sověty vybudované přistávací pole v Beli Dogle v Somálsku. Pole je na cestě do obleženého města Baidoa.

li bezpečnost. "Odzbrojit Somálsko je obrovský úkol," řekl.

Proč máme všechny ty lobbyisty

Charley Reese
Conservative Chronicle

Fakta. Někdy jsou jako těžká sousta nezažité potrawy v žaludku, a někdy mohou zářit svou významností.

Podívejme se na jednu stránku vzrůstu v Americe. V roce 1960 bylo v Americe 260,000 právníků; v roce 1990 jich bylo 750,000. V letech padesátých, v těch klidných letech Eisenhowera, bylo v těch Spojených státech jen 4,900 obchodních a živnostenských asociací. V r. 1989 bylo 23,000 asociací. Nevěděl jsem, že existuje 23,000 různých živností! Během roku 1960 bylo zapsáno v Senátu pouze 365 placených lobbyistů; teď je v Senátním registru 40.111 placených lobbyistů — 400 na každého senátora.

Co myslíte, že se stalo v minulých třiceti letech, co způsobilo takový růst v počtu lidí a organizací, jež nejsou ničím jiným než upíry? Upír — vampire — organizace nebo jednotlivec je něco nebo někdo, kdo žije z bohatství, vytvořeného někým jiným, na rozdíl od těch, kteří vytvářejí nové bohatství.

V případě právníků—advokátů to byla pravděpodobně progresivní
Pokračování na str. 5

Burcovat na poplách

J. Hradecký

Přesně po čtyřech měsících, ode dne kdy vzdal, Václav Havel se znovu cpe na prezidenství. Každého myslícího člověka musí překvapit, že je to zcela nedávno po tom, co přivedl čtyřiasedmdesátiletý stát do agónie. Prezidentství pak opustil jako zpráskaný pes a teď si znovu, zcela neomaleneš, na něj dělá nárok.

Vždyť celá doba jeho prezidentování nebylo nic jiného, než jeden skutečný neúspěch za druhým. Nakonec zavedl stát, kterému měl prezidentovat až k rozpadu, zahájil se vši pompou jeho vymazání z mapy, a od toho co zavínil chtěl utéci jako uličník. Leč, není kam utéci, nechce—li již nyní někde ke svým chlebovárcům do zahraničí. A tak snad ten uličník v něm mu říká, že když už se nebude kde schovat před rozzuřenými spoluobčany, je lépe být v zemi prezidentem.

Jaký to však bude prezident, když jej na prezidentování žene strach z

Pokračování na str. 5

Politici před voliči

František Růžička

Na veřejná vystoupení našich politiků mohou mít voliči nejrůznější názory — a nemusí být ani shodné. Zcela určitě záleží především na tom — který politik se představuje — a potom na barvě politické strany, za kterou se do svého postu vyšplhal.

Tentokrát jsme měli možnost vyslechnout místopředsedu vlády ČR a ministra financí ing. Ivana Kočárnika. Jemu sekundoval místopředseda ČNR Dr. Jiří Vlach (zde velmi známý, nikoliv již tak populární), který hned v úvodu dokázal, že ani příliš namluvených slov nemusí ještě zodpovědět položenou otázku. Z průběhu večera a odpovědí ing. I. Kočárnika jsem vybral několik zajímavostí.

— Podnikatelská činnost místopředsedy vlády Dr. M. Macka

Otázku lze posuzovat z několika úhlů. Pokud jde o opoziční tisk, jeho informace byly nepravdivé. Ke schválení privatizace došlo ještě před nástupem p. Macka do funkce. Úvěr na nákup mu Komerční banka neposkytla. Záměrem je vznášet stíny a působit rozkol uvnitř ODS. Návrh zákona o "křížení zájmů" byl v ČR schválen, ve federálu nikoliv.

Pokrač. na str. 4

Dvě vši v kožichu

Vojtěch Vogel — RFE

Nejmocnější jugoslávský politik, srbský prezident Slobodan Milošević, obhájí své postavení proti dvěma politickým amatérům, kterým svého času dopomohl k vysokým funkcím v naději, že ulomí hrot mezinárodním sankcím. Oba nyní usilují o jeho pád.

Obchodní sankce, které vyhlásila Organizace spojených národů 20. května proti Jugoslávii, měly potrestat Srbskou republiku za to, že pomáhá bosenským Srbům v boji za jejich samostatný stát na bosensko—hercegovském území. Tohoto cíle však nebylo dosaženo a Srbové nyní ovládají 70 procent Bosny a Hercegoviny. Srbská milicionářská vyhnali statisíce muslimů a Chorvatů z jejich domovů a jejich zástupci zaujmají stále zatvrzelejší postoj na mírových rozhovorech pod záštitou Spojených národů a Evropského společenství v Ženevě. Sankce však přispěly k hyperinflaci a prudkému poklesu životní úrovně v Srbsku a v Černé Hoře, které spolu vytvářejí zbytek jugoslávské federace.

Aby čelil těmto hospodářským problémům, zasadil se Milošević v červnu za zvolení prominentního srbského spisovatele Dobrice Čosiće prezidentem federace a srbsko—amerického průmyslníka Milana Paniče jejím ministerským předsedou. Milošević zřejmě počítal s tím, že tato

Pokrač. na str. 4

■ **MOGADISHU, Somálsko**

Existuje—li něco, na čem Somálcí lpí dokonce víc než na svých zbraních, je to droga — zelené listí, letadlem přivážené denně z Kenyi, které uspokojuje národní zvyk této země.

Během nejhorších dnů somálských bojů i v nejhorších dnech hladu, přistávala malá letadla se zásobami drogy "qat" na letištích v Mogadishu. Avšak příchod Američanů hrozí přivést tento národní zvyk Somálska do přímého konfliktu s americkou krusádou proti drogám. Col. Fred Peck, mluvčí Operation Restore Hope řekl: "Kdykoliv uvidíme drogy, zabavíme je, jako jsme již nějaké zabavili. "Qat je ilegální". (Qat se vyslovuje "cot")

■ **SARAJEVO, Bosna**

Válčící frakce v Bosně vyhlásily v neděli nové příměří, a to otevřelo tři "bezpečné" průchody pro civilisty do města a okolo Sarajeva. Ale mír je nepravděpodobný. Během vyjednávání o příměří srbské dělostřelectvo, podle zpráv, bilo do muslimských městě po celé Bosně. Francouzský generál Philippe Morillon, velitel vojska Společnosti národů řekl, že příměří bylo dosaženo po jeho varování vojenských velitelů, že příští týden oznámí Bezpečnostní radě Spojených národů, že je třeba silnějšího zásahu.

Generál Stěpan Siber, zástupce muslimského vojenského velitele řekl na tiskové konferenci, že jednání o příměří je "dokonalou fraškou", sloužící k zamaskování zhoršujících se podmínek pro obyvatele Bosny.

■ **DEIR AIN ABATA, Jordán**

Archeologové, pracující v jednom z nejpustších míst na zemi, objevili klášter ze 7. století, zasvěcený biblickému Lotovi, který byl ušetřen ohně a siry Sodomy a Gomory.

Vykopávky blízko Mrtvého moře odkryly elaborátní basiliku, jakož i to, co mohlo být jeskyní, kde našel útočiště Lot se svými dcerami, když se jeho žena ohlédla zpět a byla proměněna v solný sloup. Politis, který řídil vykopávky, financované Britským museem a skončené v listopadu řekl, že jeskyně byla mnoho staletí tomu vykradena, avšak hlubším kopáním byly objeveny hliněný hrnec z doby bronzové a hrnečky na pití, které se

datují do doby, kdy asi žil Lot. Čtyři tisíce let po Lotovi ranní křesťané, přitahováni k tomu místu legendami, zbudovali elaborátní basiliku a věnovali ji tomu, kterého jak kniha Genesis (první kniha Mojžišova) tak Koran popisují jako muže spravedlivého, kterého Bůh ušetřil. "Lote, prosíme, požehnej nás," je nápis od tří ranných poutníků.

Klášter, vyobrazený na důležité mapě na mosaikové podlaze z 6. století, hledali bibličtí archeologové již několik desetiletí. Mapa jej ukazuje nad městem Zoar, novodobým Safi.

■ **KIEV, Ukrajina**

Dělníci dali do provozu druhý nukleární reaktor v Černobyli minulou neděli. Kalkulovali, že potřeba energie na Ukrajině vyváží nebezpečí na místě nejhoršího nukleárního neštěstí na světě. Nukleární elektrárna v Černobyli byla předmětem kontroverze mezi energetickými autoritami Ukrajiny, které chtějí udržovat elektrárnu v provozu a skupinami ochránců životního prostředí a západními vládami, které tvrdí, že podnik je nebezpečný a musí být zavřen. Explose reaktoru č. 4 v roce 1986 otfášla celým světem, a upozornila na nebezpečnou konstrukci sovětských reaktorů RBMK. Nejméně 32 osob zemřelo a desetitisíce lidí muselo opustit svůj domov v kontaminované oblasti.

Námořník mlčí svou zbraň na Somálce, který odmítl nařizení zastavit se venku před mogadišským letišťem ve středu. V následujících dnech budou námořníci usilovat o zajištění kontroly nad rozsáhlou oblastí města

Prašť, jako uhod'!

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Není rozdílu mezi uchvatiteli moci, vynucujícími si jakýmkoliv způsobem poslušnost občanů. Je naprosto bezpodstatné činit—li tak pod hlavičkou komunismu, nebo něčeho jiného. Podstata zůstává stejná — útlak. V již skoro bývalém ČESKOSLOVENSKU byla mocenská pozice klasických bolševiků rozbita, nebo lépe řečeno provedla samodestrukci, jen proto, aby byla nahrazena sametovým novosocialismem V. HAVLA. To, co se zde odehrávalo až přespříliš připomíná legendu o bájném ptákově Fénixovi, upálivšímu se ve vlastním hnízdě jen proto, aby vzápětí povstal z popela v nové omlazené podobě. Ostatně nepřipomíná to jen vývoj v naší zemi, ale i ve všech postkomunistických zemích východní Evropy. Kde se zdálo, že komunismus zahynul, tam se již opět komunistické síly pevně drží vlády.

Není rozdílu zdůvodňuje—li svoji mocenskou pozici někdo ideologií politickou, nebo hledisky nacionalistickými. Většinou je v tom zakopan stejný čert. Vasil BILAK vše činil ve jménu marx-leninismu. Vlado MEČIAR se ohání slovakismem. Ani jednomu z nich nešlo o něco jiného, než o moc. Jeden se oháněl zájmy dělnické třídy, druhý se ohání zájmy národa. Co si o tom myslí občané, to nezajímalo BILAKA a ještě méně zajímá MEČIARA.

Není rozdílu mezi těmi, kteří v minulosti veškerá lidská práva absolutisticky popírali a těmi, kteří si z nich dnes dělají zástěrku pro své mocenské machinace. Postavil—li se někdo proti komunistům, skončil někde v kriminále a hezky na tvrdo. Zkrátka byl umlčen metodou, která byla komunistům vlastní. Postaví—li se dnes někdo proti názoru sametových vládců, je umlčen také. Ihned se z něho stane nepřítel demokracie, rasista, zkrátka cokoliv, co vládnoucí zrovna napadne. Dovolí—li si někdo veřejně ukázat na podvod udělaný někým z vládnoucích, hned je lhářem, rozvratníkem a nepomůže mu ani svěcená voda. Protože lidská práva přece mají jen někteří. A dokonce nejenom lidská, ale všechna!

Není rozdílu mezi svobodou tisku za komunismu a dnes! Alespoň není ten rozdíl příliš podstatný. Za komunismu se smělo psát jen to, co vyhovovalo Ústřednímu výboru KSČ. A mohli psát jen ti, kteří k tomu dostali stranické pozhennání. Dnes se sice smí psát vše, ale pokud se to dotkne někoho ze sametových mocných, zkrátka nikdo to neuveřejní. Pokud se najdou odvážlivci vydavatelé, sesype se to na ně ze všech stran. Je zajímavé, jak jsou na svoji čest choulostiví ti, kteří ji mají pohřchu strašně málo. Vyklubala—li se na světlo Boží nějaká aféra kolem některého ze západních politiků, byly toho hned plné noviny a onen politik hezky v tichosti sám od sebe odstoupil z funkce. V případě našich politiků je ticho po pěšině. Nanejvýš se v tisku řekne, že to byl jen nepatrný přehmat, nedopatření. A politik hezky politizuje dál. Užívá—li se na západě pro takové aféry předomek "—gate", u nás by se měli naši sametoví ucházet o zápis do Guinnessovy knihy rekordů s "SAMET-GATE".

■ **LOS ANGELES, CA**

Když vystoupil před African—American Student Alliance černý řidič auta Rodney King, řekl, že si teď dovede "představit, co museli snášet otroci", řekl to po tom co ho

policie zbila v r. 1991. Řekl také, že policisté ho zbavili jeho důstojnosti, a že nemůže policejním důstojníkům odpustit, že se proti němu obhajovali. King byl od příhody v r. 1991 dvakrát zatčen.

Czechoslovak Daily Herald DENNÍ HLASATEL

Established 1891
6426 W. CERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402
TEL.: (708) 749-1891 and 749-1898 — FAX: (708) 749-1935
Second class postage paid at Berwyn, Illinois
Published Wednesdays and Sundays, except holidays

SUBSCRIPTION PRICES (CENY PŘEDPLATNÉHO):

UNITED STATES		CANADA (in US Dollars)	
Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)	Daily and Sundays (Denní a Nedělní)	Sunday Only (Nedělní pouze)
3 months \$25.00	\$15.00	3 months \$30.00	\$18.00
6 months \$42.00	\$28.00	6 months \$55.00	\$33.00
12 months \$80.00	\$50.00	12 months \$99.00	\$60.00

Denní a Nedělní Hlasatel je otevřenou tribunou pro všechny státní, bez rozdílu politické či spolkové příslušnosti a náboženského vyznání. Upozorňujeme, že redakce se nemusí vždycky s uveřejněnými články stotožňovat. Redakce si vyhrazuje právo zkracovat zaslané články. Zaslané rukopisy se nevracejí. Za změnu adresy účtujeme \$3.00.

OVERSEAS
in US Dollars

3 months \$ 45.00	\$26.00
6 months \$ 84.00	\$45.00
12 months \$150.00	\$78.00

Japonci protestují zvednutými pěstmi (v pondělí), když se z nákladní lodi v přístavu blízko Aomori v severním Japonsku skládaly sudy radioaktivního odpadu. Odpad z japonských elektráren má být pohřben v prvním skladišti, zbudovaném pro barely nashromážděné za 60 let.

Většina Američanů je pro školní modlitbu

William Murchison
Human Events, 28. listopadu 1992

Jsem jist, že silný hlas senátora Everetta McKinley Dirksena "tam někde" musí radostně zaznívat, až drnčí okna.

Zemřelý vůdce republikánské menšiny z Illinois bojoval dobrý boj za dodatek k ústavě, který by dovolil dobrovolnou modlitbu ve školách a změnil rozhodnutí Nejvyššího soudu, které ji zakázalo. Nikdy se mu to nepodařilo, ale nikdy nepochyboval o spravedlnosti věci, za kterou bojoval.

Ani většina Američanů o ní teď nepochybuje. Nový poll (průzkum veřejného mínění) Reader's Digestu, který provedla The Wirthlin Group říká: nedbejte na politikáře, tři čtvrtiny obyčejného lidu je pro modlitby ve veřejných školách.

To není ještě vše. Na otázku, zdali schvalují nebo neschvalují nedávné rozhodnutí Nejvyššího soudu, které nedovoluje modlitbu při graduacích (commencements) na High School, 80% rozhodnutí zavrhl.

Je správné, ptali se "pollsters", aby škola postavila scénu s jeslemi nebo menoru v době vánočních svátků? — Jisté že, odpovědělo 76 procent tázaných.

Kdyby škola chtěla vystavit Desatero přikázání ve třídě, souhlasilo by s tím 53%.

Padesát devět procent by pravděpodobně volilo kandidáta na prezidentství nebo do Kongresu, který by byl pro modlitbu ve veřejných školách.

Reader's Digest kvotuje slova Jeanne Pepper z Bloomfield, MO: "Kdo myslí, že jsou, aby nám mohli říkat, kdy se můžeme modlit? Ať si to rozhodnou děti, a ti, kteří se nechťejí zúčastnit, ať sedí tiše a uctívě. Je to jejich právo." Madam, nemohl bych to sám říci lépe.

Toto je úplně jiný názor na práva než ten, o jakém mluví soud, vzhledem ke školní modlitbě. Posledních 30 let soud všeobecně považoval za svou úlohu vetovat—zakazovat náboženské praktiky na veřejných místech nebo majetku, bez ohledu na to, kolik lidí si to přeje.

Jen jedna rodina byla rozhorlena nad graduacní (commencement) modlitbou, kterou soud zakázal dříve v tomto roce. Podle názoru soudu, jedna stačila. Rodina si stěžovala, a soud dal přednost její stížnosti.

Žádný z Američanů, které znám, nechce předat veřejné školy kněžím jakéhokoliv vyznání nebo přesvědčení. Vše, co si kdokoliv přeje, je rozumný výklad Prvního dodatku ke konstituci. Ale toto je poslední věc, kterou můžeme očekávat, když Nejvyšší soud jedná o školní modlitbě. Menší část veřejnosti používá svého práva vetovat, cokoliv se jí zlíbí charakterizovat jako náboženskou praktiku. Jestli to není tyranie, pak co vlastně je tyranie?

"S federálním soudnictvím jako svým vůdcem," píše Eugene Methvin v Reader's Digestu, "školní autority řekly žákům, že nemohou sedět pohromadě ve své polední přestávce a číst Bibli, modlit se před jídlem, nebo diskutovat o náboženství. Tělesně vadně (handicapped) dívky v Texasu nařídili, aby nepoužívala růžence v školním autobusu. Denverkému učiteli bylo nařizeno, aby přestal číst Bibli během své hodiny, kdy studenti tiše čtou a aby tuto knihu odstranil ze svého stolu."

Vyzývám kohokoli, aby mi ukázal, jaký to všechno má smysl. Takové

ZPRÁVY

■ WASHINGTON

President Bush závodí s časem, aby uzavřel důležitou úmluvu o snížení zbrojení, která byla zhruba naznačena v červnu, s ruským prezidentem Borisem Jelcinem.

"Uvidíme, jestli Bush bude mít dost času, aby vyřešil zbývající rozpory s Rusy ohledně drastického snížení nukleárních arsenálů, což považuje za snad nejdůležitější odkaz své zahraniční politiky," řekl jeden státní úředník Bílého domu.

A opravdu, po tříhodinové schůzi v neděli, státní sekretář Lawrence Eagleburger, a ruský zahraniční ministr Andrej Kozyrev řekli, že úmluvu neuzavřeli. Sešli se v Stockholmu a oznámili, že udělali pokrok, ale nepodařilo se jim vyřešit žádné z tuctu nebo i víc technických problémů, které blokují úmluvu.

Bush, který je zřejmě zaujat Somálskem, což ho náhle vrátilo do středu mezinárodní pozornosti, pokračuje v aktivní agendě zahraniční politiky v posledních pěti týdnech svého úřadu. Má v plánu řeči na rozloučenou v několika místech. Úředníci v Bílém domě mluví o možnosti vrcholné schůzky s Jelcinem k podepsání dohody o snížení zbraní, zvané Start II, vyřeší—li se zbývající problémy.

zákazy nepodpírají náboženskou svobodu, ale omezují a narušují ji. První dodatek, kromě zákazu státního náboženství, zaručuje "free exercise"—svobodné vykonávání, praktikování náboženství. To je to, co je dnes v nebezpečí. Když učitel, na veřejném místě, nesmí číst nejlivnější knihu, jaká kdy byla napsána, něco není v pořádku.

Udělá se něco v tomto ohledu, a brzy? Chci jen říci, jestli slavný Ev. Dirksen nemohl prosadit Kongresem dodatek o školní modlitbě, kdo to může dokázat? A přece taková úzkoprsá rozhodnutí jako to o modlitbě při graduaci — commencement prayer — jen vede k pocitu marnosti ohledně stálého pronásledování náboženství ve veřejném působení.

Je to divné. Lomíme rukama nad morální zkázou — a odstraňujeme Desatero Božích přikázání ze stěny školní třídy. Trápíme se nad sobeckostí a materialismem — a zakazujeme vyjádření proseb a vděčnosti vyšší moc. Jaké je to staré pořekadlo? "Ty, které by bohové rádi zničili, nejdříve rozzuří." Nebo je i ta pohanská formulace příliš kontroverzní pro moderní federální soudce?

Newsbrief, Washington Inquirer

Rok po tom co Spojené státy žádaly Libyi, aby vydala dva vyzvědače, kteří jsou v podezření z bombardování Pan—Am letadla nad Lockerbie, Skotsko v roce 1989, odsoudily Spojené státy, Británie a Francie Libyi za to, že nevyhověla požadavkům U.S. Tyto tři země naznačily, že by mohly uvalit na Libyi další hospodářské sankce, bude—li nadále odmítat vydání podezřelých mužů. U.S. by mohly uvalit embargo na libyjský olej jako další sankci. Olej je nejdůležitější exportní položkou Libye.

Přesto, že německý vyslanec do Společnosti národů Detlev zu Rantzau dříve řekl, že Německo by se zajímalo o permanentní křeslo v Bezpečnostní radě, oznámil kancléř Helmut Kohl, že Německo by nemohlo přijmout takovou posici, protože podle konstituce má zakázáno zúčastnit se vojenských operací mimo území NATO. V minulosti Čína podporovala myšlenku, dát Německu a Japonsku permanentní representaci v Bezpečnostní radě.

■ WEST PALM BEACH, Fla.

Starostka zaplatila \$2,017 z městských peněz za inzerát v nedělních novinách, v kterém je seznam jmen mužů zatčených v listopadu za to, že údajně propagovali prostituci.

Palm Beach Post uveřejnila v čtvrtstránkovém inzerátu jména, stáří a bydliště 57 mužů, zatčených 20. listopadu. Starostka Nancy Graham, která inzerát podepsala, jednala bez souhlasu městského výboru, a použila rozpočtu své kanceláře k zaplacení. Ačkoliv jiné obce nabídky novinám jména ve snaze odstrašit prostituci, úředníci West Palm Beach říkají, že je to poprvé co město objednalo a zaplatilo za inzerát s uveřejněnými jmény.

■ Intelligence Digest

Německo pomohlo přimět Evropskou obec k uznání Bosny, a teď je hotovo navázat diplomatické styky s touto balkánskou zemí, kde se bojuje. Podpora Německa je pro Bosnu kritická a mohla by zabránit "rozkrájení" Bosny—Hercegoviny Srby a Chorvaty. Bosňané dostávají pomoc také od islámských národů. Srbové mají teď pod svou kontrolou 70% bosenského území.

Dvě vši v kožichu...

dvojice propůjčí Jugoslávii větší prestiž v zahraničí. Dnes však stojí bývalý komunista, nynější socialista, před skutečností, že jeho chráněnci nemohli vyřešit ekonomické těžkosti a místo toho plánují jeho ústup od moci.

Čosić vypsal na 20. prosinec federální a republikové volby, po nichž mají nové parlamenty rozhodnout o osobách prezidentů a premiérů. Od té doby vyzývá Jugoslávce, aby se ve volbách zbavili Miloševiče a Socialistické strany, která má převahu v srbském i federálním parlamentě. Západní diplomaté v Bělehradě jsou spíše nedůvěřiví vůči možnosti úspěchu kampaně proti Miloševičovi a upozorňují, že dva politicky nezkušení představitelé sotva ohrozí populistu, který se opírá o silný bezpečnostní a propagandistický aparát, zděděný po komunistickém režimu. Čosić a Panić však přesto věří, že je veřejné mínění podpoří. Čosićův přední poradce Stojanovič v těchto dnech řekl, že se voliči nebudou rozhodovat mezi kapitulací a národní prestiží, nýbrž mezi kariérou jednoho muže a zrušením sankcí. Jestliže se opoziční skupiny sjednotí, mohly by vytvořit vládní koalici s disidenty Socialistické strany, poznamenal Stojanovič.

Až dosud se ze všech členů Rady bezpečnosti spojených národů jen Belgie vyslovila pro zrušení sankcí v případě nezvolení Miloševiče srbským prezidentem. Avšak i diplomaté jiných států 15—ti členné Rady prakticky vylučují možnost odvolání sankcí, dokud je Miloševičova moc nezlomena. Čosić, jak uvádějí jeho spolupracovníci, by chtěl Miloševiče přemluvit k úplnému odchodu z politického života, ale málokdo očekává, že se mu to podaří. Napětí mezi oběma srbskými představiteli stále vzrůstá od června, kdy Miloševič navrhl Čosiće a Paniće do vysokých funkcí. Zřejmě si přitom představoval, že jejich působení přispěje ke zrušení sankcí, aniž by zmenšilo jeho osobní moc. Od Čosiće, který ve svých spisech posiloval srbskou národní hrdost, si Miloševič sliboval, že podpoří srbské územní ambice.

Obě tyto kalkulace však selhaly. Čosić i Panić odsuzují masakry v Bosně a Hercegovině a odmítají Miloševičovy snahy vytvořit na troskách bývalé jugoslávské federace "větší Srbsko". Naopak, spolupracují s úsilím mezinárodních mírových prostředníků skončit válku na Balkáně. Slíbili zamezit další tak zvané "etnické očišťování", brutální vyhánění muslimů a Chorvatů z rozsáhlých oblastí Bosny a Hercegoviny. A vyjádřili souhlas se zásadou, že žádný balkánský stát nesmí rozšířit své území násilím.

Vyhledky Čosiće a Paniće na získání dostatečné podpory v příštích parlamentech nelze spolehlivě posoudit. Průzkumy veřejného mínění ukázaly, že v Bělehradě stojí za Socialistickou stranou jen 20 procent voličů. Miloševič se však těší značné podpoře ve venkovských oblastech a do značné míry ovládá sdělovací prostředky. Důležitou úlohu v boji o moc by mohly sehrát ozbrojené složky. Vrchní velitel jugoslávské armády, generál Živojta Panić, minulý měsíc prohlásil, že jeho jednotky nechtějí ovlivňovat politické rozhodování. I kdyby však armáda zachovala kolem voleb neutralitu, ovládá Miloševič policejní jednotky o síle 40 tisíc mužů. Nedávno pokořil Čosiće i Paniće tím, že nařídil srbské policii, aby převzala federální ministerstvo vnitra. Srbští nacionalisté se mezitím snaží vytvořit na bojišti "velké Srbsko", které nemohou prosadit u konferenčního stolu.

Nedávný krvavý incident u hlavního štábu jednotek jugoslávské armády v Prištině, hlavním městě srbské oblasti Kosovo, vyvolal obavu, že by se etnická válka mohla rozšířit na jižní část Jugoslávie. Podle armádního oznámení byl jeden civilista zabit a dva vojáci zraněni při útoku na stráž před kasárnami. Z nalezených dokumentů vyplývá, že usmrčený civilista byl přílušník albánské etnické skupiny, která má v Kosovu velkou většinu a vede kampaň občanské neposlušnosti proti srbským úřadům. Miloševič zrušil před třemi lety autonomii Kosova a vyvolal tím v letech 1990 a 1991 rozsáhlé nepokoje, při nichž bylo 70 lidí, většinou Albánců, usmrčeno.

Politici před voliči...

(Dr. Vlach zopakoval co již bylo řečené.)

— Jak zabránit komunistickému puči?

Dotaz je zcela na místě, vše tomu nasvědčuje. Je snaha o ochromení Federální vlády, odvolání členů ze Slovenska, pak by nastoupil parlament, mohlo by dojít k vytvoření úřednické vlády... atd. To je však krajní scénář. Je nutné další jednání mezi ODS a HZDS.

— Jak je to s dotací Slovenska z federálního rozpočtu?

Letos putují miliardy na Slovensko. Od 1. 1. 1993 toto nelze připustit. Musí dojít k důslednému rozdělení rozpočtů. Nyní se řeší schodek, kdo na něj půjčí? Je snaha o vytvoření vlastní slovenské měnové banky. Dnes se již prodávají úvěrové dluhopisy, zahraniční banky nemají zájem (jde především o Gabčíkovo). Musí dojít i k důslednému rozdělení armády a následnému financování. Co je ekonomičtější? V dnešních podmínkách jednoznačně dva samostatné státy. Údaje se podávají zkresleně i v televizi.

— Co mohou občané dělat na podporu vládní koalice?

Zakládání iniciativ není třeba. Rodí se normální politická krajina, politické dění. Každý by měl chodit za svými přáteli a diskutovat, předkládat argumenty... nenechat se ovládat davem.

— Jak to bude s občanstvím po rozdělení státu?

Zásadně navrhuje jedno občanství, půjde o to, jak se občané sami rozhodnou (odpovídal Dr. Vlach).

— Kolik bude stát rozdělení státu?

Záleží na tom, jak dlouho bude dělení trvat a jak budou probíhat dohody. Jde o otázku trhu, majetku, financí. S každou komplikací se rozdělení prodraží. Může trvat i neúnosně dlouho.

— Jak se díváte na daňové prázdny pro zahraniční podnikatele?

Je to pošetilá představa. Podnikat lze jen tam, kde se zhodnotí kapitál.

— Jak to bude s nájemným?

I v oblasti bydlení musí být zhodnoceno podnikání. Půjde však také o sociální průchodnost, proces musí být postupný.

Závěrem si dovoluji doslovně opsat otázku, kterou jsem sám předložil. Jak učenlivým je straníkem, dokázal ing. M. Beneš (dnes poslanec Městského zastupitelstva a člen Rady), který průběh večera dirigoval. Písemně předložený dotaz dokázal tak zkomolit a umně zakroutit, že vůbec nevyzněl jako závažnost a pan ministr z něj brilantně vybrusil. Tato okolnost mne vedla k zamyšlení, v jaké podobě asi byly přednášeny i ostatní otázky a jak poctivě tato vedoucí strana (pořádala ODS) interpretuje skutečné připomínky občanů. Zdá se, že výsledky denního politického života odpovídají zjištěnému.

Položená otázka zněla:

"Jak se, pane ministře, díváte na své kamarády, kteří v postech generálních ředitelů okrádají státní rozpočet tím, že uměle snižují zisk svých akciových společností a tím i odvod do státního rozpočtu?"

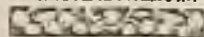
Banální odpověď zněla:

"Privatizace vše vyřeší".

Dovětek: To je pouze názor váš a dalších soudobých vládců. Při dokončení privatizace budou mít již vaši kamarádi plné kapsy akcií z vlastních soukromých akciových společností. Způsobů, jak k nim přijít je bezpočet. A přijdou k nim jediné vašim přivíráním očí a perfektním paralizováním všech státních kontrolních orgánů. Názor občanů je však zcela jiný. To však vás vládce — nezajímá. Schopní komunisté přece kradli vždycky.

Heart Attack.
Fight it with a
Memorial gift to
the American
Heart Association.

THE AMERICAN HEART
ASSOCIATION
MEMORIAL PROGRAM.

WE'RE FIGHTING FOR YOUR LIFE

American Heart Association

This space provided as a public service

First National Bank of Cicero

The Foundation of a Solid Community.

CALL ON US! 780-5000

Serving Our Community Since 1921

A PINNACLE BANK

- 24 Hour Cash Station
- Two Locations
- Free Parking
- Drive-Up Banking
- Complete Trust Services Available

6000 West Cermak Road, 2500 South Cicero
Cicero, Illinois 60650, Phone 780-5000, Member FDIC

NA VÁNOCE DO ČESKOSLOVENSKA

8 denní zájezd do Prahy. Odlet 21. prosince. Cena \$1,225.00 včetně letenky, ubytování, většiny jídel, prohlídky Prahy, vánočního trhu a návštěvy půlnoční mše s hudbou, zpěvy a koledami, zájezdu na Karlštejn, Mělník a do Folk Musea v Přerově n./L.

Zlevněné zimní ceny do Evropy:

- PRAHA \$548.00
- FRANKFURT \$448.00
- MNICHOV \$448.00
- VÍDEŇ \$574.00

Pro návštěvníky z Československa do 3 měsíců
pobytu jen 680.00 dol.

Pro zimní dovolené nabízíme mimořádně levné zájezdy
na Floridu, Havajské ostrovy, Jamajku a do Mexika.

Lodní zájezdy (Cruises) za velké slevy:
2 osoby za cenu pro jednu osobu.

ZAVOLEJTE NEBO NAPIŠTE O PODROBNÉ INFORMACE

WEBER TRAVEL AGENCY, Inc.

6805 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILLINOIS 60402

Telefon: 708-749-1333 — 1-800-886-7012

FAX 708-749-1350

vlastních lidí? Nespáchal už tolik škody na národě, na státě a na lidstvu, že by měl raději zalézt do boudy a ani neštěknout? Nebo nemá snad již ani jediného přítele, který by mu řekl pravdu o tom, jak se věci skutečně mají? Či bude potřebovat nějakou velkou demonstraci obyvательства, jež byla alfou jeho politické kariéry, aby byla také její omegou?

Havlův zájem o zruinované prezidentování nevěští nic dobrého, a měl by být znamením pro každého, že je třeba být na poplach. Jakkoli obyčejným se každý cítí být, ať jsou jeho schopnosti sebemenší a jeho morální profil jakkoli minimální. Každý, byť jen s minimální mírou odpovědnosti a úcty k sobě a něčemu konstruktivnímu vůbec, se musí účastnit. Na úrovni, kterou si vybere, intelektuální nebo méně intelektuální, ukazovat co se to vlastně děje, a že to tak nemůže jít dál!

Když někdo, kdo předsedal po dva roky rozpadu, rozvratu a destrukci si dělá iluze, že může ještě někdy něco vést, pak jistě jej není možné brát vážně. Když někdo organizoval rozvrat a destrukci, tedy ničil, z nejvyššího místa ve státě, tak není žádná naděje, že by se náhle změnil a začal něco vytvářet. Jak to může umět, když za dva roky nic neukázal! Je skutečně nutné, aby znovu přesvědčoval veřejnost o svojí neschopnosti??

Argumentovat proti kandidatuře Havla na prezidentství může každý, záleží jen na tom na jaké úrovni diskuse, či debaty. Je tolik argumentů a jsou tak nedávné a tak hluboce v myslích občanů, že nebude nikdy těžké je komukoli osvěžit v paměti!

Hle, zde jsou některé z nich, není nutno, aby byly v chronologickém pořadí, ač vyčíslit je všechny by vydalo na celou knihu.

1) Prohlašovat v kongresu Spojených států, a tak před celým světem, že země 40 letech komunismu nepotřebuje pomoc, a tím ji odmítat a zpochybovat, i kdyby nějaká byla, je svou naivností (přirozenou prostostí) na úrovni principů z pohádek. Taková prohlášení nemají vůbec co dělat s dnešním světem, jak se může každý denně přesvědčovat na rostoucí bídě v Československu.

2) Zakazovat, a v celém světě slibovat, že se u nás nebudou vyrábět zbraně může jen někdo, kdo je totálně odtrhnut od problémů dnešního světa. Zbraně se vždy a vždycky výhodně prodávaly. Zastavování výroby zbraní na Slovensku vyvolalo nezaměstnanost a desetitisíce rodin přivedlo do chudoby, jak si každý může představit. Kromě toho ochudilo státní pokladnu o miliardy, které teď nejsou ve školství, zdravotnictví a nikde. Dá se hovořit o Havlově hospodářském antitalentu.

3) Politický antitalent jsme viděli v práci při denním papouškování o "státoprávním uspořádání" a nové ústavě, od samého začátku v úřadě prezidenta. Denním popisováním rozdílů se na konec došlo k tomu, že si je na konec vzal i Mečiar za své. Bez Havla by nebylo Mečiara, ani rozpadu státu.

4) Výsledky morální zchátralosti Havla nyní vidíme na pražských ulicích. Jako výsledek jeho prezidentování se staly vraždy a přepady na pražských ulicích v kteroukoli denní dobu tématem, o němž píše všechny světové noviny, ba hovoří i světový rozhlas. Havel nechává chodit po ulicích komunistické vrahy, i vrahy jiné...

5) Za Havla se zavedla perverze do televize a do tisku a prostituce se natolik zpopularizovala, že světový bulvární tisk má o čem psát na léta.

6) Havel jmenoval do funkcí československých reprezentantů v zahraničí takové bývalé komunisty, že se s nimi krajané stydí jednat.

7) Václav Havel symbolizoval a symbolizuje období "převlékání kabátů", kdy prominenti bývalého režimu si navzájem vymění vysoká vládní a hospodářská místa a tím, že přestanou být členy komunistické strany se v očích dnešní vlády očistí od všeho svinstva, které v minulosti napáchali. Havel toto všechno kryl.

8) Václav Havel reprezentuje a reprezentoval za svého prezidentování všechen mravní marast, kdy neexistují zákony, ale existuje bezpráví, kdy stejní soudci, kteří dříve odsuzovali, nyní dávají za stejné činy osvobozující rozsudky a kdy dostává svůj majetek nazpátek veškerá šlechta, hlavně ta cizí, ale ne český a slovenský člověk.

9) Není tedy Václav Havel symbol mravnosti jak si o sobě nechal hovořit svým režimním rozhlasem a televizí, ale symbolem nemravnosti, jak se dnes v Československu děje.

10) Václav Havel se postaral o to, co dnes zbylo z komunismu. Že je toho hodně a k lepšímu se nezměnilo skoro nic, vám řekne leckdo. Jen že všechno zdrazilo, životní úroveň několikanásobně poklesla a že budoucnost vypadá bídně. Jím vybraní ekonomičtí uličníci se snaží dělat v ekonomice to, co Havel sám zavedl v jiných sférách.

Když se to všechno sečte, ať už je bilance jakkoli dlouhá, výsledek je tragický. Kdyby se měl Havel stát znovu prezidentem byli bychom svědky druhého pokračování stejné tragédie.

Závěr musí nevyhnutelně být, že skoro každý druhý, bez jakékoli předchozí přípravy by se prezidentství lépe zhostil, a s menší ostudou pro stát, než Havel. Z toho zákonitě plyne, že skoro každý druhý, bez jakékoli předchozí průpravy, bude vykonávat úřad prezidenta lépe než Havel.

Práce těch, kdož chtějí pomoci sobě i jiným je to oznámit příhodně, a s pomocí příhodných příkladů lidem. Aby nikdo nevolil Havla!

Nechť každý od pluhu, stroje či péra, každý podle svých schopností se ujme této naléhavé práce. Daleko platnější než odbornost je pro dnešek morální bezúhonnost!

Vévodkyně z Yorku přijíždí ve středu na školní divadelní hru ve Upton House School ve Windso-ru se svými dětmi, princeznou Beatricí (nalevo) a princeznou Eugeníí.

Proč máme všechny...

škola, která vypouštěla studenty tak beznadějně neschopné v matematice a vědě, že jediná profese pro ně zbývající bylo právo. Mnozí studenti z let šedesátých asi došli k závěru, že by bylo lepším životním podávat žaloby na doktory, než memorizovat všechno to vědecké "haraburdí" a párat se s mrtvolami a baktériemi

Pokud se týče zbývajících lobyistů obchodních a živnostenských asociací, myslím, že to bylo rozšíření vládní moci, zvláště na federální úrovni, co vyvolalo takový vzrůst lidí a organizací, jejichž hlavním účelem je ovlivnit vládu — často v sebeobraně.

Vládu, která se neplete do záležitostí lidí není třeba ovlivňovat. Ale vláda, která se míchá do záležitostí člověka, dokonce i do té míry, že ho dovede zruinovat, jistě vyžaduje obrannou reakci — proto máme organizované loby a profesionálního lobyistu.

Bývalý senátor Barry Goldwater byl hanoben jako rasita, protože hlasoval proti zákonu o civilních právech — Civil Rights Act — ale jeho opozice proti zákonu neměla nic společného s rasou nebo občanskými právy. Byla založena na faktu, že Civil Rights Act z roku 1964 porušoval klauzuli o mezistátním obchodu v americké ústavě.

Goldwater varoval, že by to dovolilo zasahování federálních zákonů, pravidel a regulací do obchodování v míře doposud nevídané. Hádejte, co se stalo! Goldwater měl na 100% pravdu.

Ta situace ukazuje, že špatné prostředky k dobrému konci skoro vždy povedou k dalším problémům. Dobrý účel, kterého zákon z r. 1964 chtěl dosáhnout, bylo ukončení rasové segregace. Špatnými prostředky bylo spoléhání se na klauzuli mezistátního obchodu pro sekci akomodace veřejnosti.

Konstituce, pouze proto, aby zabránila jednomu státu stavět obchodní bariéry proti druhému státu, dala regulaci mezistátního obchodu pod federální kontrolu. Bylo to z tohoto důvodu, na příklad, že jeden mnohem dřívější Kongres se dostal k regulování železničních sazeb. Nikdo nemůže tvrdit, že železnice nebyly by se nezabývaly mezistátním obchodem.

Ale v r. 1964 Kongres ve své horlivosti jasně zašel za jakýkoliv rozumný výklad konstituce. Řekl fakticky, že když jeden člověk má stánek uprostřed státu Texas, a prodává párky nebo kondimenty, vyrobené v jiném státě, provozuje mezistátní obchod, a proto spadá do regulátorského dosahu federální vlády.

Úmyslem bylo ovšem zajistit, aby se párky prodávaly lidem bez ohledu na jejich rasu, což je opravdu dobrý účel. Ale zbožilo to, jak Goldwater varoval, všechny hranice federálního řízení všech aspektů amerického hospodářství.

Proto máme dnes tolik lobyistů a obchodních a živnostenských sdružení.

Přísahám

František Růžička

Je zajímavé, jak lidé rychle zapominají. A zvláště někteří. A vůbec není divu, že mezi ně — žel — patří i řada (velká) novinářů. Tentokrát se paní redaktorka (pir) ve svém sloupku DJP (14.10.) zabývá vlastní přecitlivělostí nad právě odvedeným synem na novu. Nejvíce se jí však dotýká, že jako matka dostala dopis jistého útvaru, který zaručuje, že při příležitosti vojenské přísahy obdrží novopečený voják knížku na památku, kterou lze dle přiloženého seznamu vybrat a přiloženou poštovní poukážkou uhradit.

Již pouhé čtení nabídek v ní vyvolává vzpomínky na řezníka, který zákazníkovi vnucuje k telecím řízkům i bůček. Bud' obojí, nebo nic. Ještě víc jí deprimuje okolnost, že k dárku bude přiložen letáček "Pozdrav a blahopřání z domova k vojenské přísaze". Dokonce jí při tom naskakuje husí kůže a zpochybnuje, zda příslušná organizace toto zajišťující vůbec něco ví o vojenském životě.

Tyto mateřsky napsané a kolegiálně oúštěné řádky na mne při čtení působí, jako čerstvě rozmetaná chlévská mrva na podzimních družstevních lánech. Živě si totiž představuji vaše články psané na toto téma před 17. listopadem 1989. Určitě by nesly názvy: "Sloužím socialistické vlasti... Jsem hrda na syna, který narukoval do řad ČSLA... Šikanování, neexistuje... Po vzoru SSSR cvičíme naše vojny... Naši železnou hranici udrží... Spěte klidně naše matky..." (jistě by se dalo pokračovat, a mnohé z těchto parafrází by byly dokumentem cítěné pravdy).

Je skoro až nepochopitelné, proč právě novináři—normalizátoři se vyžívají v podobných tématech, proč jejich společný jmenovatel je úplně shodný. Dříve slepá láska k rodné straně komunistické a dnes nejedovatější slina na vše, co tato strana zasela a co se ještě předlouhá léta bude sklízet. Slina, která však vůbec nepadá na toho — kdo zasel — a kdo pomáhal tak vydatně zalévat.

Snad by při lepší paměti paní redaktorka pro své přirovnání nemusela chodit až k řezníkovi. Kdyby nahlédla do korespondence a archivů vlastní redakce, pak by poznala i přílehavější poznání. "Bud' napišeš podle naší současné ideologie, nebo nepiš" (nebo piš, ale my to stejně neotiskneme). Panečku, to je demokracie, která sametově kryje ty nejdokonalejší komunisty, že?!

A protože týden není ani tak dlouhá doba, aby čtenář úplně zapomněl, připomínám, že dnes je sobota. Nalistujeme—li pondělní vydání, pak tu máme na stejném místě stejně skvělý článek nazvaný "IMAGE". Povídat o tom, že v něm jde o sousedovic psa a parádu, které se dnes říká image, by nebylo ani tak zajímavé. Dovolím si vypůjčit jen jednu jedinou větu: "Vybudovat si image není hračka". Sou-

Pokračování na str. 7

JAN MORÁVEK
DIVOČINA

ROMÁN

kožišiny, pro skelný pohled vypoulených očí a pro utišení dravého pudu, který ho štal za vším, co mělo chlup a pírkou a unikalo mu. Jeho srdce vysušovala krutá lačnost po krvi, takže bylo stále suché jako houba na kamnech. Hadař byl proti němu dobrák. Lovil jen, co by se nasytil. Jakmile měl plný břich, natáhl se na lavici u kamen a spal jako zvíře. Obživnul zase jen hladem a žaludek v něm vzbouřil všechny lovecké a dravčí pudové jako u šelmy.

Panské revíry měly od něho nyní pokoj. Však bylo na čase, aby vysadil, neboť zelenáči a smolaři mu šli těsně po stopě. Nebylo možno jim uniknouti. Ať se hnul kamkoli, měl je v patách. Nevěřili mu ani, když nesl v pytlí kočku, kterou mu daroval krhanický sedlák Čtibůrek. Bylo to v podvečer, oťel se jenom o kraj požáreckého revíru nad Splazy a už tu byl hajný Lengr. Vynořil se z lesa jako duch a rovnou na něho:

„Co to neseš?“

Ušklibl se. To sis zase dal, smolaři! Uraženě odsekl: „Já se divím, že vy panští tak rádi lidem tykáte! Copak jsme spolu páslí krávy?“

Hajný se nedal zmásti. Vytrhl mu pytel a chystal se rozvázat uzel. Hadař měl sto chutí nechat ho nalítnout, aby mu kočka skočila do tváře, ale bylo mu líto pečínky.

„Je to kočka, nepustte mi ji...!“

Lengr se zarazil a ohmatal pytel. Skutečně, chlap nelhal. Hodil mu pytel na hlavu a hnul ho vztekle z panského: „Ať jsi za příkopem! Běda ti, nacytám-li tě ještě jednou v lese! Nasypu ti jich plně nohavice, třeba jsi nes' v kleci kanára panu faráři. Marš ven!“ soptil z marného a dlouho utajovaného vzteku.

Hadař se prohnul jako hubená kočka a skokem byl na selském. Tam teprve se narovnal a popustil nenávisti.

„To byste honili, vy panští chrti, kdybychom se vám dali! Ale dejte si pozor, abyste neměli jednou vy plně nohavice, vy fousatí Mikuláší!“

Myslíl tím Lengra i bradatého fořta Kauckého. Pohrůzka zněla jasně a jelikož byla pronesena v množném čísle, zabírala i Kubelíky. Hajný dobře rozuměl, právě tak jako rozuměl jeho hněvu Hadař. Nebylo tu svědků a nebylo se třeba skrývat. Nemělo však také smyslu hádat se přes hranice jako staré báby. Každý táhl po svém, plný vzteku a touhy po pomstě.

Celý leden a únor neobjevil se v Lengrově revíru pytlák. Střídali se však s druhým hajným a fořtem na hlídkách jako vojáci na polní stráž. Pytláci byli ostražití a dobře informováni. Lesní i hajný nepěstali podezřívav zrzavého Pepíka, že jim donášá. Sám do lesa nejde, ale zrazuje. Páslí po něm a úmyslně ho nechávali v práci, aby s ním s jeho pomocí sehraji s pytláky šalebnou hru...

Ale co čert nechce — než se nadáli, pytláci zašli do sousedního revíru na Radoči. Odstrělili dva, tři kusy červené a jako když se zem po nich slehne. Hlídkali, hlídkali — ale zase byl pokoj. Lesní zuřil. Pak si vymyslel válečnou lest.

Navedl závozkého mlynáře, aby na konec masopustu pořádal panský bál a pozval na něj lesníky a hajné. Nikdo kromě mlynáře, hajné a četníky neznal tajného záměru, který tím sledoval: Ukolébat pytláky na tu noc k bezpečnosti, vylákat je do lesa a čekat na ně nikoli pod zelenou, nýbrž doma, na jejich zpáteční cestě...

Byl to výborný plán. Pytláci se jistě neudrží a půjdou, jakmile se přesvědčí, že je lesní panstvo skutečně v hospodě. Nadešel také nejlepší čas na vysokou. Bylo už počátkem března, sníl se tratil, a hladová zvěř se vycházela pásti na palouky...

Houdek dostal rozkaz hlídat Kubelíky.

Panská hospoda na břehu řeky zářila toho večera všemi okny. Přijížděl kočár za kočárem. Kovář přestrojený za portýra pomáhal panstvu vystupovat na cestu vystlanou chvojím. Přijeli nájemci z okolních dvorů, lešanský ředitel s důchodním a adjunktem, jejich dámy, mlynáři, učitelé, fořti a jejich adjunkti z turínské myslivny, z Tomkovky za řekou, z krhanické myslivny a konečně přišel i lesní Kaucký bez pušky a v dlouhých parádních kalhotách s lampasy. Lengr za ním capal jako svátečně oděný Krakonoš.

Před hospodou stál houf ženských a mužských, obdivujících panskou parádu a „sešlost“, jak se říkalo velké návštěvě. I Dada se tu krčil v uváleném lodenáčku a lapal dychtivě všechno, co vycházelo z hospody. Krucinál — tam musí být dnes dobrých věcí! To bude žranice! A pití! Šenkýř svázel černý ležák i bedny vína...! Pusa mu šla šejdrem a na jazyku se mu sbíhaly všechny chutě. Nic jiného mu nepřipadlo na mysl, až teprve, když kde se vzal tu se vzal, přitočil se k němu Lojza a zahuhlal tajemně:

„Tak co, strejdo, jsou tu všichni smolaři?“

„Člověče, jako o parádě, když přijede vrchnost!“

Lojza se zamyslel a pak rozhodně:

„Tak by to bylo dobré...“

Dada se chtěl optat co, ale vtom se dovtípil. Zasykl jenom udiveně:

„Lojziku, dneska byste mohli prohnout celý revír a měli byste štreku jako o panském honu!“

Lojza se sebevědomě usmál.

„Tak já jdu, Hadař už čeká. Vzkažte po Emanovi nebo Frantovi tátovi, že jsem šel napřed. On tomu pořád ne-

věřt, myslí, že na nás šijou pytel, a poslal mě, abych se šel přesvědčit, v jakém příšli, jestli ve svátečním nebo v botách a s kvery a jsou-li tu opravdu všichni...“

„Jsou, Lojziku, jsou tu do jednoho. Kaucký i Lengr a turínský! Radočského jsem neviděl, ale co ten chudinka může sám dělat? Záleze do boudy a bude zůcha jako prase v žitě! Jen jdi, pošlu k vám Emanu...“

Lojza nenápadně zmizel a Dada šel shánět syna. Eman byl chytrý kluk a nebylo třeba dělat mu výkladů. Stačilo pár slov a už se loudal k přívozu.

Starý Kubelík stál na zápraží a jistil po větru. Večer byl tichý a jasný, na západě v slabém mrazíku bledly červánky. Hvězdy matně prosvítaly do zamlženého prostoru, měsíc vyjde později. Lesy se vězavaly do nazelenalé oblohy jako černé hradby, za nimiž leží tajemná, vábivá země, oplývající všemi rozkošemi...

Cikán na nataženém řetěze na něj dychtivě čučel a z tlamy mu unikalo tiché kňučení, jediný sten po svobodě a lovu v poli zalitém měsíčním světlem. Kubelík ho slyšel přes to, že se na něj nedíval a psí sten ho přímo žhavě žíhal. Konečně se mu uvolnilo stažené hrdlo a z úst se mu vydralo zachroptění s proudem vzdechu...

„Ven! Ven! Do lesa...!“ bouřil v něm starý divoch a házel mu srdcem jako zvoník zvonem, když bije na poplach.

Na cestě za vraty zachrupaly kroky. Utlchl pes i ona čekali. Dvřky se provlékly Eman. Trochu se polekal, naraziv na olbřímí postavu Kubelíka. Aníž pozdravil, bez úvodu tiše hlásil: „Jsou tam všichni, Kaucký i Lengr, bez flint, ve svátečním. Lojzik už šel, máte přijít za ním...“

Kubelík pokývl hlavou a tiše dodal:

„Řekni tátovi, aby je hlídal. Kdyby se něco šustlo, poběžíš na Splazy k zrzavému Pepíkovi, on už nám dá aviso — rozumíš?“

Eman přisvědčil a zmizel právě tak tiše, jak přišel.

Kubelík ještě chvíli naslouchal hlasům noci a pak náhle, jak se dokonale rozhodl, šel k boudě a odvázel Cikána. Pes krátce, jásavě zaštěkl, vyskočil na svého pána, ale pak tiše, s nataženým krkem a čnicíkem zmizel na zahradě...

Kubelík zašel do stavení, ale v deseti minutách opouštěl dvůr, zahnul na zahradu a stínem podle zdi táhl se, sám stín, do úvozu v polích. Splynul úplně se zemí. Teprve po několika stech krocích objevil se na zelené záplavě nebe nad holým temenem vršku. Nerad tudy šel, ale musel, chtěl-li se dostat na cestu k Rybárně, převozu asi půl hodiny výše nad lapačskou hajnovkou. Tudy měl jediný spolehlivý přechod na druhou stranu do panských. Přes Jiříkův jez v Lapačích si netroufal a převozem ve vsi to bylo teprve nápadné. Čihají-li, rázem by se prozradil. Ale tady, třeba oklikou, se nejspíše prosmýkne...

Leč chyba lávky, neprošel. Třeba zachuchlán a skřčen, přece ho spatřil hajný Houdek, ležící už celý večer na kraji jeho lesíka. Trásl se zimou a posílal Kubelíka i pány do horoucích pekel. Chtl už odejít domů a jen naděje, že se starý líšák přece spálí a vleže do želez, udržela ho na ledové zemi. A dočkal se... Přilípl se ještě více k zemi a ležel jako drvo dlouho po Kubelíkově odchodu. Pak se odšoural do lesa, narovnal se, zamával několikrát pažemi, aby se zahřál a rychle sešel k hajnovce.

„Šel, přece...!“ řekl rozpačité polekané ženě, zatím co mu čistila oděv od země. Oblékl lepší kabát a radostně pokuřuje, zamířil do vsi.

Dada, mrznoucí za zídkou na lávce, spatřil ho v záři oken před hospodou. Zbystřil pozornost. Dlouho se nic nedělo. V hospodě vyhrávali a na záclonách oken mihaly se stíny tančících párů. Na cestě bylo pusto. Čas pokročil a lidé se rozešli domů. Necítil už nohy zimou. Zavolal proto Emanu, aby ho šel vystřídát. Ale jedva se posadil k peci, přiběhl syn s novinou:

„Lengr s Houdkem opustili hospodu. Něco si šuškali, směli se a každý se pustil kalupem domů...“

Dada vyskočil.

„Jo, už je tomu tak, zatahují léč! Kubelík měl dobrý nos... Alou, Emane, k zrzavému na Splazy, ale čile, ať tě nezblejsknou!“

Eman se otočil jako na obrtlíku a vyletěl ven. Dada se šoural za ním. Mařena se podívala ustrašeně na matku, ale ta jenom za starým hesla:

„Ještě se do něčeho zapleť...!“

Dada jí nedbal. Vyšel ven a počítal, kde asi může být Kubelík, Lojza a Hadař. Rozhodně jsou v lese. A bezpečně mu svítilo, že na ně budou čekat venku, u řeky, na přechodech. I když jim dá zrzavý Pepík aviso, budou v léči, z které se sotva dostanou...

Podíval se po nebi. Někde nad kaplí vycházel měsíc. Kraj v jeho záři prosvítával, po stránkách a polích střel se mlžný závoj jeho modravého světla, jen lesy slévaly se v hrozivé kopce, v jejichž údolích a branách číhal děs.

Z hospody vyšel četník v plně zbroji. Hudba a šum za ním vyrazily na opuštěnou silnici a mléčný odraz měsíční záře zableskl se na jeho helmě. Zamířil proti vodě. Dada si spokojeně oddechl: Kdepak je už Eman...! Pak už nečekal na nic a šel na kutě s pevným přesvědčením, že zelení a chocholáci dělají dnes hon na Kubelíky. Nespal. Neusnul ani po návratu Emanově, kterému se podařilo alarmovat zrzavého Pepíka. Čekal prý už jako na „forpostě“ a jakmile uslyšel, co se chystá, natáhl bakančata a pelášil k lesu na místo, ujednané s Hadařem.

Výrostek se zasmál, jako by se mu podařilo provést nějakou znamenitou psinu a šel na lože s vědomím dobře vykonané práce...

Dada bděl a čekal...

Pokračování na str. 7

Když se o půlnoci rozlil proud zábavy po všech místnostech hospody, sešli se v odlehlejší místnosti fořti a hajní k provedení válečného plánu. Podle všech zpráv podařilo se jim nepříteli vylákat do pole a nyní šlo o to, jak nejlépe ho zaskočit.

Revírník Kaucký převlékal se do všedních šatů a bot, které mu hajný Lengr zatím přinesl s puškou. Z plesového úboru vysvětlil se i turinský fořt a natahoval služební. Kaucký, rozjařený zábavou i nadcházejícím honem na pytláckou škodnou, rozvíjel plán a udílel rozkazy:

„Uděláme linii podle řeky. Někudy musí zpět přes vodu. Houdek už obsadil Jiříkův jez na levém břehu, strážník čeká na pravém. Já s Lengrem posadíme se u Rybárny, kde má pravidelný vxl. Ty —“ obrátil se k turinskému kolegovi — „vezmeš si na mušku boudu zrzavého Pepíka na Splazích. Hajného postavíš dolů k řece, je tam brod a starý lišák by nám mohl tudy proklouznout. Není obavy, že by se pustil výše. Je to dost dlouhá linie, na které bude hledět prorazit, i kdyby něco čou. Poněvadž však vyšel, půjde s jistotou, že je vzduch čistý...“

Věřili tomu i ostatní a nikdo nepochyboval v zdu podniku. Jeden po druhém nepozorovaně opustili hospodu a dali se noci po břehu proti vodě.

Přítulo. Měsíc stál právě nad poříčím a houpal se v řece, sevřeně ještě okrajky ledu. Jezy a splavy táhle šuměly. Pole nad stráněmi a pod lesy ležela v tichu a měsíční mlze jako opuštěný hřbitov. Táhlí kozí pěšinou vysoko nad řekou jako patrola, hledající nepřítel. Opatrně našlapovali a pevně svírali pažby pušek. Zleva na ně nevráživě zíral černý pás lesa. Napínali sluch v tu stranu, zachytí-li nějaký podezřelý zvuk.

Když procházeli Krosnářův dolík nad Jiříkovým jezem proti lapačské hajnovce, odloupl se od skály tmavý stín. Četník jim mlčky kynul na pozdrav. Minuli ho tiše, řádka černých duchů, a četník se zase vsunul do skalní rozedliny.

Podešli oujezdskou samotou, aby nepobláznili psů, a lešikem sešli na břeh proti Rybárně. Zde v údolí na Kubelíkové ochozu usadil se lesní Kaucký. Lengr vystoupil až na okraj borového laťáku, aby měl výhled do polí k lesu. Turinský fořt s hajným šoulal ještě čtvrt hodiny dále k samotě Splazům. Na skalách nad řekou spalo několik rozdrchaných baráček. Bydleli tu samí dravci. V krajním polešil zrzavý Pepík. Zatím co hajný slezl k řece pod skalní sráz, usadil se fořt nad úvalem v skupině borůvčí a jalovčí, pouhých sto kroků od baráku. Poněvadž byl malý a zavazlivý, nebylo ho ani vidět. V chápušách zaštkal pes, ale záhy ustal. Fořt blahověl, že má dobrý vítr, jinak by ho degenerovaná psi potvora prozradila...

Čas zvolna mijel, měřen stejnoměrným šumem řeky. Měsíc se naklání nad lesy za řekou a stíny rostly. Levý břeh řeky propadal do tmy. Kaucký tiše zaklel. Setmí-li se v poříčí a v postranních údolech, mají pytláci napolo vyhráno. Těžko je v skalnatém a zarostlém terénu honit...!

Lengr na stráni nad ním napjatě zíral k lesu, v tu stranu, kde ležel Dlouhý palouk. Lítoval, že není na místě turinského fořta, nad úvalem táhnoucím se od palouku až k řece. Jinudy se vracet nebudou než touto ložinou, na to by chtěl vzít jed, nebudou tak hloupí, aby se špacirovali po otevřených polích...

Chvilu mu proskočila hlavou neurčitá vzpomínka na syna. „Běhounky do nich...!“ opakoval jeho slova a mimoděk sevřel pušku, v níž měl nabitě dvě patrony s velkými srnčími broky. Aby tak došlo na jeho slova...! Zachvěl se představou boje s pytláky... I to by mohlo být...!

Turinský čekal klidně. Byl rozvázný povahy, skoro pohodlný, a schoulený v závětrí nad úvalem proti chalupám, div neusnul. Zmocňovala se ho malátnost po větším množství piva a vína. Klímal s otevřenými očima...!

Náhle ho probudil podezřelý šramot. Úvalem někdo šel. Zaharašily tiché kroky, zachvěl led zamrzlých kaluží a svalený kámen. Natáhl se a pátrá po zvuku... Z porostlin na dně údolí vynořily se dva stíny. Jak vystoupily do měsíčního světla, poznal bezpečně dva muže. Jeden vysoký a druhý malý. Vysoký nesl něco bezvážného na hřbetě. Nechal je pod sebou přejít a šnal opatrně pušku. Když se k němu obrátili zády, mířice k chalupám, pustil se za nimi, od křoví ke křoví. Ačkoli si počínal opatrně a šoulal se jako liška, způsobil přece šramot. Kamení, drobná břidla, sesula se mu pod nohama...!

Muži se zastavili a zapátrali za sebe do stráně. Viděl, že se prozradil. Neztratil ani vteřiny, zahvízdal ostré na služební pišťalu, avisuje podle ujednání hajného u řeky a skokem pustil se za muži. Ti ovšem nečekali. Menší se otočil a skočil zpět do porostlin, odkud přišli. Větší zamířil přímo na skály nad řekou, svrhnul břemeno do srázu a lehnul na zem sesmykl se za ním. Fořt strnul údivem. Ten chlapík se buď zabil a nebo visí s rozbitými údy někde v rozedlině neb za křovím. Až dosud odehrávalo se vše tiše, bez jediného výkřiku. Teprve nyní fořt vykřikl, varuje hajného dole:

„Pozor — je ve stráni nad vámi...!“
 Nebylo třeba toho upozornění. Hajný už čekal od znamení pišťalou. Poté přiletěl s hora podivný balík. Narážel na kameny, strhoval za sebou šterk a posléze se svalil k jeho nohám. Neměl času pátrat po jeho obsahu. Po skalách dolů v měsíčním světle šplhal dlouhý chlap. Zaskočil ho v příhodném okamžiku s pozdvíženou puškou:
 „Stát! Ruce nahoru!“

Chlap zůstal trčet jako sloup. Supěl, zmateně chrchlal a posléze zaklel:

„Krucihýml — tak jste mě přece dostali...!“
 Hajný poznal Hadaře a pochopil, že jen on mohl se pus- tit za noci po skalách.

„Panc lesní, už ho mám!“ volal nahoru.
 „Ale druhý nám upláchl!“ odpovídal fořt.

Ten druhý byl Lojza. Táhl společně s Hadařem. Škoda, že nepřišel zrzavý Pepík se zvěstí dříve. Kubelíkové byli už v lese na čekání. Hadař seděl na známém místě na kraji lesa a čekal na zvěř, aby ji odnesl! Pepík dávno odešel a chruněl už jistě ve svém pelechu, když se Kubelici vrátili od Dlouhého s kozlem. Ukryli pušky ve skalách a uvažovali. Starý konečně rozhodl:

„Jistě nás čekají u Rybárny a na Jiříkovém. Pitomci, snad si nemyslí, že jim vlezeme zrovna do pazourů! Uděláme to takhle: Kozla zanesete k Pepíkovi, Hadař u něho zůstane do rána a ty —“ k Lojzovi — „přejdeš brodem. Kdyby to nešlo, rozdělíte se. Hadař se protáhne podle řeky, vyzná se tam, a ty se vrátíš. Koukej se dostat k Dado- vům a vyspat u Mařenky, abys měl alibi. Já udělám majstr- štyk a pustím se přes ves, kde mě jistě nečekají...“ Za- chechtal se zlostně a pustil se obloukem po okraji lesa ke vsi.

Lojza s Hadařem úvalem ke Splazům. Když je turinský fořt překvapil, jednali okamžitě podle ujednaného plánu. Hadař měl smůlu. Kde by ho napadlo, že sletí zrovna v náruč hajného? Nebyť té hloupé náhody, byl by krásně upláchl přes řeku a vyspal se někde u kamaráda za vodou. Krucihýml — byl v loži! Ale ať se neteší, že bude povídat jako stará bába? Ani slova z něho nedostanou...!

Zatím Lojza utíkal zpět, co mu dech a nohy stačily. Do- stihnou v lesa, dal se stínem po stopách starého. Klid ležel před ním a tak byl jist, že táta prošel a že i jemu nehrozí nebezpečí. Měsíc zatím zašel a bylo mu lehčeji. Asi ke druhé hodině proletěl vsí a zahnul na Dadův dvůr. Za vraty teprve spokojeně vydechl. Pot se z něho lil jako v létě za největšího parna...!

Z hospody doléhala hudba. Zaklel a zahrozil tam něko- mu. Pak zaklepal na okno seknice. Dlouho nečekal. Dada mu otevřel dveře a borlivě zval:

„Tak pojd, nespím a pořád čekám, kdy přijdete. Pro- hnaní vás, co...?“

„Hergot —“ zajíkal se Lojza — „takhle jsem v životě ještě neběžel...!“

Uklidili se do tmavé seknice.

„A co táta?“

„Ten už bude doma. Ale jak se dostal přes vodu, víš?“

„Však on se už nějak dostal!“ šklebil se do tmy Dada.

O Hadaře se nestarali, tím byli nejvíce jisti, neboť byl ve skalách nad řekou doma a zelenáčům se ještě nikdy nepo- dařilo lapiti ho...!

„Tak je to v pořádku!“ Dada se škrabal na pec.

Lojza se svlékl a lehl si vedle něho. Dada ho pokoušel, že by mu bylo lepší v komoře vedle Mařenky, ale stará, kte- rá až dosud mlčela, okřikla je, aby už byli zticha, na to že má Lojza dost času...!

Starý Kubelík zahrabal se už také do kanafasu. Štěstí mu přálo nejvíce, dostal se domů hladce. Když nerušeně došlhl vesnici, stočil se stráni za hospodu. U kovárny v přístěnku zarazil a obhlížel okolí. Měl v úmyslu přebro- dit se na mlýnský ostrov, vytáhnout z pily dvě silné fošny, položit se na ně a přeplavat řeku. Ruce by mu sloužily za vesla. Vzpomněl na dětská léta, kdy podobně křižovali po celém víru. Nechtělo se mu však do ledové vody. A jak se tak rozhlížel, spatřil u můstku před hospodou loď. Prázdnou. Jistě není zamčená a přivozník pije v hospodě, čeká asi na pány...! Nerozmýšlel se dlouho — skočil na loď, a převezl se na druhou stranu. Loď pod náhonem uvázal a bral se klidně domů, směje se pod mohutný knír:

„Ať si taky jednou zavolá!“

A viděl přivozníka, starého Žbánka, jak stojí na můstku a houká přes řeku, aby pro něho přijeli s vlastní lodí, na- dávaje: „Který pacholek mi tohle udělal...?“ Na něj, Ku- belíka, jistě nepomyslí. Jednou mu to pro švand u řekne.

Před stavením ještě zaváhal. Což kdyby na něho čekali i tady...? Vykročil však směle, když mu Cikán přiběhl v ústrety s radostným kňučením. Pohládl ho spokojeně a s jistotou, že tu není nikdo cizí, neboť Cikán by ho tu nestrpěl. Pes zalezl do boudy a pán do stavení. Usinal s blahým vědomím vítěze. O Lojzu strachu neměl.

„Hleďte si, čučejte, smolaři!“

Zelení a chocholati vrátili se už také do hospody. Zatím se rozneslo, co podnikli, a panstvo je uvítalo s pochvalným hlaholem. Zapíjeli zdařilý lov. V síni se válel vyvržený srnec s pěknou ranou v hrudi a Hadaře odvedl četník do arestu v městě. Kaucký a Lengr však nepopíjeli s takovým uspokojením jako jejich vítězný turinský kolega. Kubelíci jim upláchl a Hadař nemluvil. Ať šli na něho po dobrém nebo po zlém, neprozradil nikoho. Stále jenom opakoval:

„Byl se mnou jeden kamarád s druhé strany...“ a ne- ukazoval k Závozu, nýbrž k Lešanům, kde bylo pytláků také jako kvítí na májové louce.

XV

Ráno, ještě za šera, přiběhl Lojza. A rovnou do kolny, kde měl klece, dráty, oka, zaječí kožky a ostatní věci pách- noucí pytláčinou. Kůže spálil a oka schoval k pušce pod Cikánovu boudu. Strčil tam také balíček prachu a broků. Očistil také šaty a bory od srnčí krve, srsti, jehličí a lesní země. Totéž udělal s obuví a šaty starého, který ještě ležel.

„Myslíš, že přijdou?“ zvídal, pozoruje klidně syna.

„Jistě. Dadová zaskočila do hospody, ještě tam vyhrá- vají. Srnec tam leží na síni v pytlí a Hadař už bručí. Tak ho přece dostali...“

Pokračování ve středu

hlasím a zřejmě se jedná o novodo- bý image, ten polistopadový. Zno- vu říkám — máte pravdu. Ani před věficiami před svatostánkem v česko- budějovické katedrále svatého Mi- kuláše si sebeprocítěnější články nemůžete vymodlit jiný image, než ten, který vám zůstal vlastní — s rukama v kapsách své rudé haleny v těchto místech — lze vysvětlit mnohé.

Finito est!

Ing. Jaromír Thuma, Praha

Dne 25. listopadu 1992 odhlaso- valo Federální shromáždění ČSFR ústavní zákon o zániku federace od 1. ledna 1993.

Silvestrem 1992 tedy u nás skon- čí vláda dvou kohoutů na jednom hnojišti. Každý z nich bude mít své. KLAUS českomoravskoslezské a MEČIÁR si bude kokrhát na svém podtatranském. Forma, kterou zde užívám, není žádnou nadsázkou. Oba premiérové skutečně víc připomínají soupeřící kohouty, než poli- tiky. Zvláště MEČIÁR se čepýří. I termín “hnojiště” mi nepřipadá tak docela přehnaný. Naše země jsou skutečně “hnojišti”. Po stránce poli- tické, hospodářské, ekologické i morální. Na vymetení veškerého “svinstva”, které nám zůstalo z dob vlády komunismu a jehož hromadu polistopadoví sametoví politici tak zdatně doplnili, by nestačil ani celý vlakový náklad košťat. I kdyby přijel takový náklad na nádraží, zůstal by nevyužit a nevyužit. Naši sametoví, včetně V. HAVLA, se o nějaké vymetání svinstva neza- jímají. Asi jim to “hnojiště” vyhovu- je. V takové hromadě hnoje se přece nějaká ta osobní “špínka” snadno ztratí!

Od 1. ledna 1993 máme tedy dvě republiky. Proč k tomu muselo dojít, to je ve hvězdách. Možná si někdo dělal na naši ještě celou republiku zálsuk a shledal, že jako celek je příliš velkým soustem. Tak se přičinil o rozdělení. “Sezobnout” menší a tím i bezbrannější celek již asi nebude tak obtížné. Nějací ti “supové” jsou již jistě kdesi přípra- veni. Co však potom bude s našimi kohouty? Nebojte se o ně. Jistě již mají kdesi dávno zpracovanou smlouvu, podobnou “dohodě o spolupráci”, vypracované pod ve- dením V. HAVLA našim slavným “disentem” již v květnu 1987! Podle té prvé dízent od komunistů pře- vzel veslo. Nebylo to zadarmo! Komunistům to zaručilo další bez- trestný spokojený život! Nová smlou- va, a jsem z celé duše přesvědčen o její existenci, jistě zajistí dalším “předávajícím” (či snad spíše pro- dávajícím?) obdobné výhodné pod- mínky.

Co však my, občané? Necháme se jen tak “sezobnout”? Protože si to někdo naplánoval? Nebo se staneme nestravitelným soustem? V minulosti to již lidé našich zemí párkrát dokázali! Vylámali si na nich zuby i mnohem silnější soupe- ři. Poučíme se z minulosti našich národů? Nebo budeme jen trpně čekat, až budeme pohlceni? Zálsuk asi mají mnozí. Přece ještě jsme docela lákavým soustem.

VÝROČÍ ŽIVOTA NEBO SMRTI ?

Po velkých ničitelích naší historie nastala éra ničitelů-diletantů a zaprodanců. Už vůdce francouzské revoluce vydal heslo: *Lilium pedibus destruet!* (Rozdupej bourbonskou lilii). Tak byl slavně a se vsí pompou povýšen rozklad na nejdůležitější úkol příštích revolucí. Větší část zmanipulovaných národů se od těchto dob dává do bezmyšlenkovitého pohybu, aby důkladně zničila vše související se starým řádem bez toho, že by zvažila historické souvislosti a klady ničeného.

Za své vůdce si teno dav manipulovaný moderními metodami sdělovací techniky a masmedií volí vyvolené, aniž by byl schopen dohlédnout katarze svých neuvážných rozhodnutí. Goebelsovská propaganda tvaruje neúprosně i občany dneška a vyvolení zaprodanci se těší jejich přízni i v okamžicích, kdy je alespoň částečně odhalena jejich rozvracecká úloha v zemi a společnosti.

Za více jak sedm desetiletí byly vychovány 2 - 3 generace, které neznají národní historii, svoji vlastní identitu a geopolitické souvislosti vývoje, současnosti a případného zániku svého národa. Jen málo lidí chápe, že celá naše historie byla nesmišlivým bojem a zápasem o územní práva a celistvost zemi koruny české s vědomým zacílením na průlom do Uher a za Slováky. Nikoliv však za účelem porobení, nýbrž z přirozené vůle zcelit kdysi rozdělené národní tělo - ve snaze obnovit jednotu geografickou a biologickou. Po roce 1918, kdy by se mohlo zdát, že celistvost je navěky zaručena, došlo k jakési únavě ze staletého snažení, a to právě v době, kdy plody oněch vítězných snah měly dozrát...

Dřívější jednotu a nadšení postupně roztláaly v bezuzdném boji o moc ve státě, v tříštitivém a rvavém postupu všech politických stran, jejichž vlastní prospěch stál jim vždy nad prospěchem národa.

Z vlivných míst jimi zřizovaných blížil se k obyvatelstvu sklon k politickým doktrínám blízkým marxismu s jeho nenávisť k třídním, vrstevním, tradicím, historii a víře. Škola zcela vypustila ze svých osnov vše, co navazovalo na mohutnou minulost národa jako celku a zdemoralizovala tak prostřednictvím učitelů-slouhů své světecnosti již v dětském věku tak, že nejsou ve své většině schopni jakéhokoli jiného než oficiálního úsudku žádaného vedoucími politiky a hlavními masmedií v jejich rukách.

Záměrně a brutálně zaváděné praktiky cizích vlivů, cizáckých metod vnějších uspořádání včetně impuace dekadentních kulturních směrů a metod výplachu mozků jsme dospěli k odřezání svých vlastních kořenů bez možnosti výživy ještě žijící části národa k záchranným akcím. Dospěli jsme tak daleko, že jakýkoliv projev vlasteneckosti je masami považován za cosi nečistého, zastaralého a zavánělého zkompromitovaným nacismem.

Zvrácenost v myšlení příslušníku dříve tak vlastenecky citlivého národa je doložena mimo jiné i tím, že v době, kdy se rozhoduje o jeho bytí a budoucnost, je naprosto otupen oficiální propagandou a nechá za své otce, syny a budoucí pokolení rozhodovat ty, kterým dal slepou důvěru, aniž by byl schopen záchranné sebereflexe v době, kdy by měl svůj původní postoj přehodnotit.

Tak tu stojí synové - rozbíječi před památkou svých otců a dědů, kteří za svou vlast neváhali položit své životy. Naše historie se jim stala zaprášenou minulostí, muzeálním inventářem a přežitkem.

Vzdělanostní, morální a politický marasť je vhodným lokajem snah těch mocností, které se svou rozpínacími nikdy netajily a geopolitiku nepřestaly využívat proto, že nastane nový čas DRANG NACH OSTEN, tentokrát beze zbraní k zabíjení v ruce, ale s poznatky moderní vědy v laserových pamětech computerů.

Pomocí Maďarů jsme byli odříznuti od Slovanů jižních, kteří jsou uměle spalováni doneseným ohněm. Z polabských Slovanů, lužických Srbů a několika dalších, kdysi hrдых slovanských národů, nezbylo než pár tajfěch ostrůvků na zažloutlých mapách...

Přišel čas rozetnout i naše tělo od severu k jihu a obě jeho části dokonale izolovat po vzoru Lužice nejen od Slovenského zápolí, ale navzájem od sebe! Země české od zemí slovenských... Plnou hrůzu tohoto smrtícího plánu dokumentuje plně nedokončený projekt Protektorátu, který je důležité konečně zrealizovat.

Z geopolitického hlediska je nesmišlivě potřebné urychlit tuto stavbu, neboť vývoj v zemích bývalého SSSR je varující svou kadencí a strategicky nutné je vybudování východoevropského předpolí jakožto nárazníkového pásma k ochraně zemi NATO před útokem z východu.

Poučení z dějin, dostaví-li se vůbec, se vykupuje většínou těžce a drazo. Je to poučení, které nyní ještě máme možnost zachytit, ale za které již pravděpodobně budeme muset platit... jedno je ale naprosto jisté: je to poučení POSLEDNÍ a neodvolatelné se již nebude opakovat! NEDEJME SE ROZDĚLIT!!!

Pokračování na str. 9

Z československého tisku

Strana 2

TRIDENT

Říjen 1992

POHANI V ČELE ČESKÉHO STÁTU?

D 20. července jsme bez prezidenta. Dva a půl roku nám panoval Václav Havel s výsledky blížícími se politické, hospodářské a morální katastrofě. Ačkoli se v prosinci 1989 dušoval, že úřad hlavy státu převezme nanejvýš do parlamentních voleb, tzn. po dobu jednoho pololetí, ucházel se po letošních červnových volbách o nejvyšší funkci již potřetí(!). Když ho Federální shromáždění odmítlo, uraženě odstoupil ještě dva měsíce před vypršením funkčního období. V následujících volebních kolech se představila řada kabaretních kandidátů, kteří z volby hlavy státu dokázali udělat tak ještě trapnou frašku. Mezi částí obyvatelstva koluje podezření, zda ony smutné figurky nebyly pouze účelově nastrčeny, aby se "prokázalo", že jediným schopným a v úvahu přicházejícím kandidátem na místo nyní již českého prezidenta (a zachránce země) je právě Václav Havel. Havlovi manažéři zřejmě vycházejí z přesvědčení, že Češi už zapoměli do jakého společenského rozvratu je Velký Dramatik dovedl, a že z nedostatku jiných vhodnějších kandidátů (o jejichž nepřítomnosti se již včas dokáží postarat) nakonec rezignují a jeho kandidaturu bez odporu přijmou.

Má však Václav Havel skutečně potřebné předpoklady pro výkon úřadu, jehož se tak vehementně domáhá? Obrátme se k poučení k osobnosti v té věci nad ostatní povolované - k nejslavnějšímu panovníku celých českých dějin císaři Karlu IV. Ve svém vlastním životopisu dává svým následovníkům tyto moudré rady:

"Když budete kralovat po mně, ozdobeni korunou královskou, pomněte, že i já jsem kraloval před vámi, a že jsem obrácen v prach a v hlínu červů. Podobně i vy upadnete v nic, přecházejíce jako stín a jako květ polní. Co je platna urozenost aneb hojnost věcí, není-li přidáno čisté svědomí s pravou vírou a s nadějí na svatě vzkříšení? Neposuzujte život svůj jako bezbožní nesprávně soudíce: Jestliže je tak nepatrné to, čím jsme zde, protože od Boha stvoření a z ničeho jsme se narodili, a protože po tomto životě v nic se zase obrátíme, je to tolik, jako bychom vůbec nebyli bývali. Věztež, že máte Otce věčného a Syna jeho, Pána našeho Ježíše Krista, který jest "prvorozený mezi mnohými bratřimi", který vás chce učinit účastny svého království, jestliže budete zachovávat jeho přikázání a jestliže neposkvíte ducha a svědomí žádostí krve a těla svého; pak se stanete syny Božími, jak praví Jan v Evangeliiu: "Dal jim moc, aby se stali syny Božími." Chcete-li se tedy stát syny Božími, zachovávejte přikázání svého Otce, která vám zvěstoval skrze Syna svého, Pána našeho Ježíše Krista, Krále nebeského, jehožto podobu a úřad zastáváte zde na zemi. Přikázání pak větší jest: "Miluj Pána Boha z celého srdce a z celé duše své a bližního svého jako sebe samého." Budete-li milovat Boha touto láskou, nebudete se strachovat pro něj položit své duše a nebudete se bát těch, kteří sice mohou zabít tělo, duši však zahubit nedovedou. Ale bát se budete Otce svého, který má moc spasit i poslat do ohně věčného. Jestliže pak budete chodit v báni Boží, moudrost bude počátkem vašich skutků a soudit budete své bratry v spravedlnosti a v pravdě, jakož sami doufáte, že souzeni budete od Pána; tak se neuchýlíte na scestí, neboť cesta Páně je přímá. A budete milosrdni k nuzným a chudým tak, jak si přejete dojit milosrdenství u Pána pro svou nuznost a křehkost. A moudrost vaše bude posílena mocí Páně a učiní, že "rámě vaše zláme lučištvě kovové," i zvítězíte ve velkých válkách a bezbožní padnou před vámi, spravedliví pak se budou radovat. Úmysly nepřátel vašich Bůh rozptýlí a naučí vás konat spravedlnost a právo. Zjeví vám tajemství a obličejem vašim, poněvadž duch moudrosti a rozumu Páně bude ve vás. A zstřeny budou oči nespravedlivých před vámi, a Bůh odejme slovo z jejich srdcí a zmatené budou jejich výpovědi. Spravedliví pak zachovají svůj život a tak povznesena bude čest králova, neboť "čest králova právo miluje". A žezla vaše budou kvést před Pánem, protože jste je podali tomu, kdo upadl, a bezmocného jste vytáhli z léčky lovců. Vaše koruny se budou skví a vaše tváře budou ozářeny, neboť oči moudrých v ně budou patřit a budou chválit Pána řkouce: "Přidej Pán dní králových ke dnům jeho. V pokolení spravedlivých bude žehnáno vašemu rodu.

Budete-li nenávidět lakomství, poplyne vám bohatství; k němu však nepřikládejte svých srdcí, ale shromažďujte si poklady moudrosti, neboť v jejím vlastnictví je mnoho panování. Lakomec však nepanuje, nýbrž je poddán vládě peněz. Varujte se špatného spolčování a špatných rad, protože "se svatými budete svatí a se zkaženými zkažení"; neboť hřích je nakažlivou nemocí. Přijímejte tedy učení Páně, "aby se někdy nerozhněval a abyste nesešli s cesty spravedlivé, až náhle vzplane jeho hněv". Dopustíte-li se hříchu, ať vaše duše cítí lítost nad vašim životem, dokud se neutečete ke prameni zbožnosti a milosrdenství. Jakkoliv je lidské hřešit, přece je ďábelské ve hříchu setrvávat.

Nehřešte proti Duchu svatému spoléhajíce příliš na milost Boží, protože Boží Duch svatý se od vás vzdaluje; pomnětež, že svatý Duch je nepřítel hříchu. Nedopřávejte u sebe místa hněvu, ale mírnosti; neboť mírnost vítězí nad hněvem a trpělivost nad špatností. Nezavídejte jeden druhému, ale mějte raději lásku mezi sebou, neboť závist plodí zášť. Kdo nenávidí, není milován a ve své zlobě zahyne. Kdo však má lásku, miluje a je milý Bohu i lidem. Bude-li se chtít srdce vaše povyšovat, pokořte se, a necht' k vám nevzkročí noha pýchy. Pýcha je nemilá Stvořiteli i lidem šlechetným a proto nemá pyšný milosti ani u Boha ani u lidí. Zdrť jí pak Bůh na konci, sesazuje mocné se stolice a z prachu pozdvihuje ponížené, aby seděli s knížaty a obdrželi stolici slávy.

Nebuďte rozmařilí v jídle a v pití, jak činí ti, jejichž Bohem je břich a jejichž slávou a koncem je hrcmadění hnisu. Neposkvítejte le dvi svých, ale bedra svá opásejte, pevnou myslí se opásejte užírajíce manželství. Neboť Duch

Pokračování na str. 9

svatý odchází od těch, kdož se oddají smilstvu, a nebude přebývat v tělech podrobených hříchu. Zdržujte se od zla zahálky, aby vás nestáhla svou tíží do prohlubně pekla.

Střežte se tudíž všeho hříchu v útlém věku, neboť malá chyba na začátku velikou bude na konci. Ale choďte v zákoně Páně bez poskvrny, abyste přijali požehnání od něho, kterýž praví: "Blahoslavení neposkvrnění na cestě, kteří chodí v zákoně Božím," abyste byli "jako strom, který je zasazen podle toku vod, který plod svůj vydá časem svým a listí jeho neopadá", ale zapsán bude v knize života, kde jsou zapsána jména spravedlivých. To vám ráčíž dát ten, který "byl hoden otevřít knihu života a pečeti její". (Karel IV., Vlastní životopis, Praha, Vyšehrad 1970, kap. II.)

Tolik Otec vlasti. Jestliže nyní porovnáme alespoň některá stanoviska a názory Václava Havla se základními požadavky, kladenými Karlem IV. na potencionálního panovníka v právě citovaném krásném ponaučení, rychle zjistíme, že zde dochází k zásadním protikladům. Již první z vyjmenovaných předpokladů - pravá víra a naděje na svatě vzkříšení - nenachází u V. Havla kladné odezvy. V. Havel není věřící člověk a již vůbec ne vyznavač pravé (katolické) víry, jak přiznává v rozhovoru se spisovatelem a novinářem Karlem Hviždálo: "...skutečnou konverzí, jak já tomu rozumím, by bylo na místo neurčitěho "cosi" dosadit zcela nedvojsmyslně osobního Boha a plně vnitřně přijmout Krista jako Syna Božího a zároveň vše, co z toho vyplývá, tedy i liturgii. A tento krok jsem neučinil..." (V. Havel, Dálkový výslech, Praha, Melantrich 1990, str. 164).

Proč tak neučinil, Václav Havel nevysvětluje. Lehkomyslně přechází fakt, že každému člověku bylo dáno tolik, aby již pouhým přirozeným světlem rozumu ze stvořených věcí osobního Boha jako Tvůrce a nanejvýš spravedlivého Soudce, který dobré odměňuje a zlé trestá, s jistotou poznal. Je zaviněnou nedbalostí každého člověka, jestliže alespoň k takovému stupni poznání nedojde. Následkům se pak nesmí divit.

Bývalý prezident si neláme hlavu ani s morálkou. Nejenže za celou dobu svého pobytu na pražském Hradě neodsoudil vydávání a distribuci pornočasopisů, on ani nevyužil své zákonodárné iniciativy k podání návrhu zákona zakazujícího potraty; naopak se velmi pochvalně vyjádřil o nejrozšířenějším čs. pornočasopisě BLESK. "Má ho rád, protože se zajímá o informace ze života známých lidí (klepy a pomluvy - pozn. red.) a neplete se do politiky...", citují z Mladého světa Necenzurované noviny v č. 21/1992. Přízeň prezidenta si 24. září pochválil sám inkriminovaný deník bombastickým nadpisem na titulní straně "Havel stále fandí BLESKU" a fotografií soukromníka Havla. Vydatel BLESKU se představil veřejnosti na jaře letošního roku slabým slovanem na velkoplošných reklamních tabulích: "Kdo nechte BLESK, ví kulový..." Zřejmě každý den má list na svých stránkách nejméně jednu fotografii svlečené dámy, úchylná psycholožka radí k rozličným sexuálním perverzím, nechybí reklamy sexshopů. Zbylý obsah převážně představuje směs bezcenných informací a snímků, často pomlouvačného charakteru, které si nekladou žádný nárok na věrohodnost. Není se co divit, že list našel v poměrně krátké době širokou čtenářskou klientelu zejména v řadách společenské spodiny. Slušný a jen poněkud vzdělaný člověk musí takovým škvárem opovrhovat. Zcela jinak však Václav Havel, který - jak řekl redaktorovi pochybného deníku - "BLESK má rád..."? Je těžko uvěřitelné, jak hluboko může padnout člověk, který nás po dva a půl roku reprezentoval před světem, honosící se přízviskem dramatik a literát a houfem podivných literárních cen a čestných doktorátů. Člověk, který se opět znovu memomocí domáhá nejvyššího postavení, tentokrát již v okleštěném státě.

Ve své světonázorové rozpolcenosti není V. Havel osamocen. V příbuzenstvu mu "úspěšně" sekunduje jeho manželka Olga. Ta se v rozhovoru s Mladou frontou DNES ze 17. října vyjádřila o "své víře" natolik výmluvným způsobem, že nezbyvá, než příslušnou pasáž interview doslova citovat:

Reportér: Před lety jste Evě Kanturkové odpověděla na otázku, jestli věříte v Boha, těmito slovy: "To bych sama chtěla vědět." Jak odpovídáte dnes?

O. H.: Spíš jsem pohan než ateista...

Reportér: Máte "toho svého" Boha jako váš muž?

O. H.: Ne. Sama v Boha nevěřím, ale nejsem ateista, který boží existenci popírá úplně. Vztah k Bohu pro mě není traumatická záležitost. Cítím sympatie ke všem náboženstvím, která znám. Líbí se mi věcný přístup k víře, jaký mají východní náboženství.

Tato výpověď donedávna první dámy země snad nepotřebuje komentáře. Co se snažil její manžel ještě rádo by filozofujícím způsobem obejít, to přiznala bez okolků: "Jsem pohan"! Pro pravověrného křesťana je to totéž, jako "jsem nepřítel Boží, nepřítel našeho Spasitele Ježíše Krista a jeho Boží Matky Panny Marie".

Pohanů, nepřátel Božích, jsme na čele státu měli v tomto století již přemíru. Přinesli národu jen utrpení, zlobu, nenávist, mravní bahno. Máme-li se uchránit těchto zel, musíme se již v každém jednotlivci obrátit k nebeskému Otci a jeho Synu v jediné pravé víře, bez které není Spása ani spravedlnosti zde na zemi. Jak důrazně a správně připomíná náš katolický císař Karel IV.:

"Chraňte v zákoně Páně bez poskvrny, abyste přijali požehnání od něho, kterýž praví: "Blahoslavení neposkvrnění na cestě, kteří chodí v zákoně Božím," abyste byli "jako strom, který je zasazen podle toku vod, který plod svůj vydá časem svým a listí jeho neopadá", ale zapsán bude v knize života, kde jsou zapsána jména spravedlivých. To vám ráčíž dát ten, který "byl hoden otevřít knihu života a pečeti její". (Karel IV., Vlastní životopis, Praha, Vyšehrad 1970, kap. II.)

Nemáme-li být za pár týdnů - a potom znovu na dlouhou dobu - jak ním ze slavného sídla českých králů opět vládnou pohani, musíme si již dnes uvědomit, že nikoli planá přání, ale teprve milost Boží podníčená našimi modlitbami a obětmi nám pošle křesťanského panovníka, který bude naší zemi požehnáním, jakým byl pro země Koruny české 14. století císař a král Karel IV.

Dáno na svátek sv. Wolfganga, biskupa a vyznavače 31. října 1992

SLOVENSKO MÁ SVOU ÚSTAVU

Prvního září schválilo plénum Slovenské národní rady »první demokratickou« ústavu Slovenské republiky. Bezprostředně po podepsání ústavy byla na nádvoří Bratislavského hradu vztyčena nová slovenská vlajka. Přijetím ústavy se Slovensko nejen zviditelnilo, ale stalo se i z právního hlediska iniciátorem rozpadu ČSFR.

Přesto, že ústava byla poněkud upravena na základě připomínek poslanců Slovenské národní rady, jako celek neposkytuje dostatečné záruky demokratického vývoje a právního státu. Komické a absurdní je např. ustanovení o zrušení výsledku referenda parlamentem nebo zakotvení práva na práci. Nevyvážený je i vztah mezi mocí zákonodárnou a výkonnou. Velmi silně postavení má zaručen premiér. Ten má např. právo navrhnout prezidentovi členy kabinetu nejen ke jmenování, ale i k odvolání. Pokud podá demisi, padá s ním i vláda. Zlé jazyky tvrdí, že k dokonalosti už chybí jen maličkost: zakotvení vedoucí úlohy Vladimíra Mečiara.

Nejzávažnějším nedostatkem celé konstituce se však jeví jednoznačná dominance národního principu nad principem občanským. Úvodní větou »My, národ slovenský« se stává státo-tvorným prvkem národ a nikoli občan. Představitel maďarské koalice, se kterými Mečiar odmítl vést jakýkoliv dialog, se svými připomínkami k právním národnostním menšinám neuspěl. Před závěrečným hlasováním o ústavě opustili demonstrativně sál.

Už teď je jasné, že tím se otázka maďarské menšiny na Slovensku nevyřešila, jen oddálila. Zviditelněná Mečiarovo Slovensko bude mezinárodním společenstvím v budoucnu posuzováno zejména podle toho, jak se bude chovat ke svým národnostním menšinám.

Heart Attack.
Fight it with a
Memorial gift to
the American
Heart Association.

THE AMERICAN HEART
ASSOCIATION
MEMORIAL PROGRAM.

WE'RE FIGHTING FOR
YOUR LIFE

American Heart
Association

This space provided as a public service

VÝROČÍ
ŽIVOTA NEBO
SMRTI ?

Pracujte všemi silami na sjednocení v historicky přirozené celky a znemožňme do budoucna jakoukoliv snahu o ovládnutí našeho prostoru kýmkoliv - mocnostní nebo zaprodanci!
Jinou alternativu už nemáme - jen potupné oduučení pod dúčkami nového pána...

Mirek Rezníček

MIKI SPIGL

Cermak Road Realty
6226 záp. Čermák tř.
Berwyn, Ill.
č. tel.: 484-4800

BERWYN

2—rodinný zděný dům, finished basement, garáž na 2 auta. Blízko Cermak Rd. Pěkně udržovaný majetek.

OAKBROOK TERRACE

3 ložnice, 2 koupelny a garáž na 2—½ auta; basement k obývání, 23 let starý zděný dům na velkém pozemku; nízké daně. Cena jen \$176,900.

Lakefront lot for sale, Lake Holliday Sandwich Ill one hour distance, magnificent view, sea wall, 2 platforms stairs, landscaped, 6 fruit trees, 8 spruce trees at lot line. Call (708) 832-1686 after 6PM.

FOR RENT:

Cicero — 24th & 56 CT, 5 Rooms - 2 Bedrooms, 2nd Fl., Adults - No Pets. \$350.00 Plus Security. Tel. 656-1292.

PRONAJME SE:

Na 35th St./Central Av., Cicero, 2 ložnice, plyn. topení, appliances \$485 měs. Tel. 312-523-4096; večer 708-780-8124.

PRODÁ SE:

Moravian bride doll. Lidová tvorba Uh. brod (17"). Appraised \$100-200. Best offer. Tel. (708)-788-0452.

P.S. WASHINGTON

a weekly column by
U.S. Senator Paul Simon of Illinois

Slain Nuns Are Latest Victims in Liberia's Aimless Civil War

The five nuns from Illinois who were slain recently in Liberia were heroines. Serving in a nation desperate for food, health and education — ravaged by a senseless civil war — the nuns provided assistance at the risk of their own lives.

I am sure of that. We should all be inspired by their dedication and selflessness. The Mother House for their order in Ruma, Ill., should take great pride in what they did, even as they grieve the tragic loss.

But we should do more than mourn their senseless deaths. Liberia is an African nation founded by former slaves from the United States. It is the one nation in Africa in which — in theory — the United States has more influence than any other. On a per capita basis, the United States has provided more aid to Liberia over the years than any other nation in Africa.

Unfortunately we have not always used our influence wisely. When a military dictatorship under Samuel Doe took over the nation, we continued to supply aid and arms and did not take a strong stand for democracy and the rights of the people. The dictatorship eventually fell apart, but so did the country, into warring factions.

Sen. Charles Robb of Virginia and I were in Liberia in August of last year and met with the two major leaders of that civil war. First we met with Amos Sawyer, the leader of the government in Monrovia, the capital city, and then we went through literally twelve checkpoints to get to the leader of the opposition, Charles Taylor, who controls most of the rest of the country.

Both sides, in theory, have agreed to a vote of the people of Liberia to select a government. But it is impossible in two armed camps to have debates and free elections. How do you provide security? Neighboring countries, particularly

Nigeria, have offered help and have provided some stability, but it is limited, as the families of the five nuns know.

I asked Amos Sawyer, the leader in Monrovia, this question: If a free election would result in Charles Taylor's winning, would Sawyer recognize the results and let Taylor lead? He said he would. I asked him whether he had ever conveyed that to Taylor, and he said, "He knows that."

When I passed that along to Taylor, he was pleased and a little surprised. Senator Robb and I talked with both men about meeting to peacefully reach an agreement. Thanks to the work of U.S. Assistant Secretary of State Herman Cohen, that happened, and a tentative agreement was worked out in the Ivory Coast.

Unfortunately that agreement fell apart, and now innocent people on both sides are being slaughtered once again.

I discussed the Liberian situation a few days ago with Secretary of State Lawrence Eagleburger, urging that the United Nations be brought in, to bring about stability and a free election. He is sympathetic to that approach.

I also called a meeting in my office with representatives of both sides; they both have lawyers in Washington, a strange part of running a civil war anywhere in the world these days.

In addition to the lawyers, the minister of justice for Amos Sawyer joined our discussion.

I told them if the current bloodshed continues, everyone in Liberia will lose. What impact our meeting will have, if any, is hard to know. I hope it can move things forward constructively.

But I know that the finest tribute we could pay to the five slain nuns is to somehow bring a halt to the fighting and give the people of Liberia stability and opportunity.

Čistím koberce

a čalouněný nábytek. Volejte kdykoliv, Chris — (708) 863-4113.

HELP WANTED

Bohemian Garden Restaurant hledá zkušenou waitres. Stálá práce. Volejte Jackle, (708) 960-0078.

CHEF INSTRUCTORS

PASTRY CHEF INSTRUCTORS

The Culinary Institute of America, an award-winning school providing hands-on training leading to an AOS Degree in culinary arts is currently accepting applications for its Hyde Park NY campus. Candidates must possess extensive experience in the culinary arts, documented achievements/credentials, leadership skills, and desire to work with young adults in state-of-the-art facilities. Our faculty are responsible for teaching students the necessary skills and knowledge to prepare them for technical positions within the food service industry. Send letter of interest and resume to: Personnel, The Culinary Institute of America, 433 Albany Post Rd., Hyde Park, NY 12538-1499. EOE.

Postal Jobs

BERWYN AREA

Start \$11.88/hr. + benefits. For application & Info call 1-216-324-7285, 7am to 10pm.

Poslouchajte
Československou
půlhodinku
na radiové stanici
WCEV 1450 AM

každou
středu a čtvrtek
v 8.05 večer
řídí Jerry Jiráček

IJK TRANSLATION SERVICE
z češtiny do angličtiny
a naopak
I. J. Kovar
P.O. Box 313
Riverside, Il. 60546
or call (708) 442-7115

Ostnatý drát zdržuje Bosňany v srbském táboře Manjaca v Severní Bosně. 1.000 jich mělo být předáno v pondělí Červenému kříži v Chorvatsku. Tábor má být tento týden zavřen.

PROSÍ ZA NOVÝ ORTODOXNÍ KOSTEL
Ruské ortodoxní jeptišky v Moskvě prosily v pondělí o dary na stavbu nového kostela. Poslední kostel v ruském hlavním městě, postavený za darované peníze, byl zničen vojáky Josefa Stalina v třicátých letech.

I HUMOR TAM BYL

Jaroslav Stára

V lidských životech i při nejvšednějším prožívání pozemského času jsou pouze tři místa, kde nechceme humor uplatňovat jako podpůrnou hůl myšlení i prožitků a se samozřejmostí dobrého vychování mu přenechávat vládu i nadvládu; a to je hřbitov, nemocnice a kriminál. Avšak možná i na hřbitově by si nebožtící občas z nudy rádi zašpásovali, v nemocnicích jej lékaři měli předepisovat jako nezbytný doplněk úspěšné léčby — a ve věznicích může být právě humor ventilem momentálního niterného osvozbování.

Kriminální humor má samozřejmě svou ostře ohraničenou specifičnost a my političtí vězni padesátých i popadesátých let jsme ji měli v sobě dobře vymezenou. Nebyl to pouze druh humoru našeho milého krajana Jaroslava Haška, tedy humor švejkovský, jež je často tak lehce primitivní a zčásti až vulgární — byl to humor čistě náš, humor ryze muklovský.

V té předlouhé šňůře roků, měsíců, týdnů a dnů našeho věznění převládala bezpočet krutostí, z nichž přirozeně pak naše nitra ovládal mnohdy bezútěšný smutek, ten rodový bratr nepřízně osudu a naprosté nepohody času. Veselost jako stav nezátíženě mysli nám byla vzdálena — vždyť všichni jsme byli spoutáni ketězy téměř bezpříkladnou zlovůli komunistických mocipánů a jejich bezcharakterních přísluhovačů za trochu více namazanou skývu, naše všechny dny byly černé jak antracit a také tak tvrdé; a proto jsme vítávali chvíle za hustými mřížemi a ostnatými dráty, byl' chvíle většinou jenom několikavteřinové nebo minutové, v nichž nás navštěvoval bez ohledu na bachaře humor a smích — avšak ovšemže ten dřavý plášť veselí, tedy ne přirozené veselosti, se většinou krčil v přitemněných koutech cel.

Byl to mnohdy humor docela drsný a bezkonfesní — jak si jej ostatně můžeme připamatovávat z veršů dávného Françoise Villona z jeho testamentu, když byl odsou-

zen na smrt: „...Františku, teď tě nepotěší, / že Francouz jsi a že jsi zdejší, / už na krk oprátku ti věší, / ať pozná hlava oč je zadech těžší...“

Náš humor v kriminálu, v tom přepychu bída a sloty, býval mnohdy drastický a až flagelantský, málokdy čistá švejkovina, spíše zčásti blízký Tillu Eulenspiegelovi, důvtipnému bojovníku proti španělským uchvatitelům v Nizozemí v 16. století: drsnost tohoto humoru podléhala samozřejmě prostředí — byl to zrodem prostě humor typický náš, muklovský humor — a na něj pak třeba ještě léta vzpomínáme jako na náplasti našeho trápení.

Já si často připamatovávám jednoho spoluvězně vyšetřovací vazby pověstně pražské „čtyřky“ v Bartolomějské ulici, který po svém druhém skrývaném návratu do republiky byl zatčen na pražském nádraží a sotva mu byla nasazena na zápěstí ocelová pouta, jen pohodil hlavou a téměř neznatelně se usmál se slovy: „Tak teď se už cítím opravdu jako doma...“ Samozřejmě, že za toto jeho příhodné konstatování mu pak byl vyplacen náležitý brachiální honorář...

Ve tvrdé leopoldovské věznici se jedenkrát rozeřval bachař příhodné inteligence do řady muklů na chodbě: „Vy poslední v řadě, jak se jmenujete?“ A když slyšel odpověď „Pantuček“, řval znovu: „Pamatujte si, odsouzený, tady nejste žádný pan — tady jste jen Tuček“.

Při sčítacích nástupech v jáchymovských lágrech třikrát denně jsme stáli i několik hodin na táborovém prostranství za jakéhokoli počasí ve svém chatrném muklovském halinovém oblečení, a to se z toho zástupu několika set postav ozýval kašel a chrchlání nachlazených — a my tomu říkali „jáchymovský smích“.

V přeplněných věznicích té doby bývali jsme na samotkách tři až čtyři či pět, a ty cely pro jednotlivce byly „modernizovány“ francouzskými klotzety a protože ani v parných dnech léta nebyla tu jiná voda k osvěžení, udržovali jsme jejich odpad v náležitě čistotě, abychom se mohli nad ním omývat a také tu

Vztahy Spojených států s ázijskou oblastí

Karol Procházka — RFE

Vyhliadka na to, že by nová, Clintonova administratíva mohla začať redukovat' počet amerických vojakov v Japonsku a v Južnej Koreji, vrhá svoje tieň na diplomaticku aktivitu v celej oblasti. V uplynulých dňoch viedlo napríklad Japonsko separátne rozhovory tak s Južnou, ako aj Severnou Koreou a v oboch prípadoch možnosť, alebo pravdepodobnosť zníženia významu americkej úlohy v Ázii, prekryla dôležitosť všetkých ostatných otázok. Na záver neformálneho summitu japonský premiér Kijichí Miyzawa a juhokórejský prezident Roh Te Woo vydali spoločné vyhlásenie, zaslané novozvolenému americkému prezidentovi Clintonovi, v ktorom zdôraznili, že považujú súčasnú vojenskú a politickú prítomnosť Spojených štátov za „nepostradatelnú“. Obe krajiny pripisujú mimoriadny význam svojim obranným paktom so Spojenými štátmi.

V ostrom protiklade s týmto sú japonsko—severokórejské rokovania, ktorých cieľom bolo uviesť vzájomné vzťahy do normálu, ktoré však zo severokórejskej strany nečakane, iba deň po Clintonovom víťazstve, prerušili. Podľa niektorých expertov to bol zo strany Pchong—Jangu taktický manéver, pretože tamojší komunistický režim chce vyčkat', aké stanovisko k redukcii amerických jednotiek zaujme nová demokratická administratíva.

Jeden z juhokórejských znalcov k tomu mienil, že „Severná Korea sa zrejme rozhodla stúpiť na „brzdu“ a vyčkat' správanie sa novej americkej vlády.“ Severná Kórea je tiež obvinená z pokusov o výrobu atómovej bomby a tak nemožno vylúčiť, že tiež dúfa, že Clintonova vláda by mohla zaujať miernejší postoj, pokiaľ ide o medzinárodné inšpekcie severokórejských nukleárných zariadení. Oproti tomu japonský expert, Katsumi Sato, riaditeľ Kórejského inštitútu v Tokiu mieni, že „zatiaľčo sa Bushova vláda sústreďovala výlučne na nukleárnu otázku, možno vychádzať z toho, že Clintonova bude naliehať okrem nukleárnej aj na otázku ľudských práv!“

Pokiaľ ide o Južnú Kóreu a Japonsko, tak obe krajiny s napatou pozornosťou očakávajú signály, ktoré vyšle po 20. januári z Washingtonu nová americká vláda. So zreteľom na nálady v predchádzajúcom Kongrese, ako aj na to, že na väčšinových pomeroch sa v ňom sotvačo zmenilo, sa obe krajiny, ktoré patria medzi najväčších vývozcov do Spojených štátov, obávajú, že Clintonova vláda by aj na tomto poli mohla zaujať postoj oveľa bližší protekcionizmu, ako Bushova vláda.

Spolu s ďalšími krajinami oblasti, najmä s členmi ASEAN, hospodárskeho združenia krajín juhovýchodnej Ázie, očakávajú Južná Kórea a Japonsko aj prvé náznaky toho, do akej miery sa zmení politika Spojených štátov voči Číne. Bushova vláda tu zaujímala viac pragmatický postoj a snažila sa netlačiť Čínu do rohů, napríklad odňatím doložky najvyšších obchodných výhod, ako to požadoval Kongres. Pri tom ju istotne nemožno obviňovať z negovania otázky ľudských práv, najmä po masakre na Tiennamenskom námestí. Oficiálny Washington dával veľmi jasne na javo svoje rozhorčenie a znepokojenie nad porušovaním ľudských práv režimom v Pekingu, aj keď podľa mienky demokratickej väčšiny v Kongrese nie dost' rozhodne.

Krajiny Ďalekého Východu a juhovýchodnej Ázie s napatím očakávajú postoj novej americkej vlády k Číne ešte z iného dôvodu. Po rozpade Sovietskeho zväzu a so zreteľom na viacmenej pacifistické nálady v Japonsku, predstavuje Čína nesporne najväčšiu vojenskú silu v Ázii. Každé zhoršenie americko—čínskych vzťahov by sa mohlo odraziť aj na zvýšenom napätí v celej oblasti a to napriek tomu, že Peking prejavuje záujem o zintenzívnenie hospodárskych stykov najmä s ekonomickými „obrami“, ako sú Japonsko a Južná Kórea. Experti však upozorňujú, že by sa nemalo zabúdať, že aj keď v hospodárskej sfére sleduje Peking jednoznačne reformný kurz, tak v politickej oblasti zotrúva na prísne komunistických pozíciách, v ktorých nemalú úlohu zahráva aj velenie ozbrojených síl. Nemožno sa preto čudovať, že s japonsko—juhokórejským vyhlásením, ktoré označilo vojenskú a politickú prítomnosť Spojených štátov v Ázii za nepostradatelnú sa stotožňujú mnohé štáty oblasti. Istý upokojujúci účinok by tu mohlo mať vyhlásenie Billa Clintona deň po svojom zvolení, podľa ktorého sa síce, „ide meniť americká administratíva, ale na amerických záujmoch sa nič nemení“.

studenější vodu pít — a proto jsme ji „odborně“ pojmenovali hajzlmo-ka.

Muklovský humor ovšem nebyl pestrobarevný a zářící — ale často i přitvrdlá herda do zad od přítele mukla pomohla pozvednout hlavu a přihladit srdce. — A na to si ještě i přes početné černé mraky let rádi vzpomene...

STÁT A NÁRODY

Státová právní a existenční osud Československa se naplňuje bez ohledu na mínění jeho občanů, i s jejich apatickým přihlížením rozkladu státu, které je částečně způsobeno cílenou pauperizační politikou tzv. polistopadového přechodu na tržní hospodářství, jehož přímým následkem je ono preferování čistě materiálních, přizemních hodnot, mnohdy redukované na pouhou starost o přežití za jakoukoliv cenu. Československý vývoj tedy směřuje k naplnění dohod expertů v Ženevě ze září 1990:

"SSSR nebude bránit rozdělení ČSFR pro nedostatek garance politické rovnováhy ve střední Evropě a nedostatek státotvornosti národů Československa... SSSR souhlasí s perspektivním začleněním českomoravského regionu (jak je zde roztomile nazýván tisíciletí státní útvar - pozn. J.V.) do zájmové sféry SRN a s politickým zařazením tohoto regionu do Německa v průběhu 12-15 let... SRN bude pro možný pokles popularity vedení ČSFR připravovat i pro Sovětský svaz přijatelné garnitury, nakloněné Německu, jako alternativu i z levicových stran, bez zjevného zasahování do profilace politických stran... Sovětský svaz nemá námitek proti použití politické destabilizace a nemá námitek proti postupné kolonizaci českých pohraničních oblastí Sověty a Němci..." (TP č. 42, roč. I.).

Exponentem tohoto plánu a jeho poslušným nástrojem je zde po léta skrytý, od listopadu 1989 viditelný tzv. disent, který má v čele V. Havla. Pro tuto roli byl zjevně, mimo jiné důvody, vybrán pro rodinnou proněmecky kolaborantskou orientaci (TP č. 75 - "Dědic vlastizrady na hradě českých králů"). O proněmecké, respektive židovsko-německé služebnosti disentu není nejmenších pochyb; byl k tomu snesen již nadbytek důkazů, které by v případě existence právního, suverénního státu, již dávno přivedly tyto smutné aktéry před vojenský mimofádný soud pro zřejmou vlastizradu. Stačí si jen připomenout symbolický detail první Havlovy zahraniční cesty po jeho dosazení do funkce prezidenta ČSFR 1989, která samozřejmě vedla právě do Německa. Že disent svoji roli, pro níž byl pověřen převzetím moci, neústupně sleduje, svědčí i celkem otevřený výrok ministra Zeleniece v rozhovoru pro Rudé právo ze dne 9. září 1992, v němž řekl:

"..Napětí ve vztazích s Německem se oslabit, budeme-li v budoucnu s Německem součástí jednoho státního nebo několika státních celků..."

Pokud tento veřejně publikovaný výrok oficiálního politika a ministra suverénního státu nezakládá skutkovou podstatu přípravy vlastizrady, pak už opravdu nevím, co to vlastizrada je!

V plánech zájmového rozdělení Československa jeho tvůrci museli počítat - třeba i jen s minimálním - odporem veřejnosti. Odtud věta z citovaných dohod expertů v Ženevě, že "SRN bude pro možný pokles popularity vedení ČSFR připravovat... garnitury, nakloněné Německu, jako alternativu i z levicových stran..." - Bude proto na místě trochu po-

drobněji zhodnotit chování a činnost opozičních, lépe řečeno nevládních stran, zvláště tzv. levice. Největší pozornost si bezesporu zasluhuje ČSSD, která tvoří páteř budoucí politicko-strategické koncepce (jako ostatně sociálně-demokratické a jim příbuzné strany všude v Evropě) a kádrový i ideologický potenciál pro připravovanou mocenskou garnituru. Citovaná slova z jednání v Ženevě to potvrzují. Postoj ČSSR jako celku k otázce další existence Československa nelze jednoznačně definovat, což je právě úmyslem. Proto se ponechává v rámci tzv. vnitrostraničné demokracie a plurality prostor spíše k soukromým, obvykle rádoby vtipným glosám jednotlivých předních členů ČSSD i k soustavě rozmanitých "klubů" a "směrů" uvnitř strany, přičemž ČSSD jako celek předvádí laivirovací taktiku pouze verbální obrany sociálních jistot obyvatelstva na nekomunistickém, tržním základě, což se ještě nikomu nepodařilo definovat a tím méně uskutečnit a všude tam, kde byl tento experiment v praxi uplatňován, končil pravidelně potížemi a destabilizací společnosti), populistickým postojem směrem k znejistělé a vystrašené veřejnosti formou různých prohlášení na podporu státu - ale při střízlivém hodnocení nelze než konstatovat, že je srozuměna a spolehlivě plní úlohu, která jí byla svěřena, jak je o tom zmínka výše.

Celkem strajovější je již okolnost, že M. Sládek, předseda strany, která tak halasně vystupuje za jednotný Československý stát, si v době projednávání klíčového zákona o zániku federace klidně odejde kamsi do USA a nechá věcem volný průběh. V podstatě zde jde o stejnou taktiku, která byla připravena pro V. Havla, když v kritické době desertoval z úřadu federálního prezidenta, aby jeho jméno a prestiž nebyly alespoň opticky spojovány z rozpadem čs. státu, za jehož celistvost jako nejvyšší ústavní činitel nese samozřejmě velký díl spoluzodpovědnosti - minimálně v tom smyslu, že v době svého prezidentování dopustil, aby se federace dostala do katastrofálního stavu a úmyslně vyvolaného chaosu. Protokoly sionských mudrců říkají naprosto jasně, proč Havel dělá to co dělá:

"Když se stát oslabuje vnitřními nepokoji nebo ho občanské války vydadí napospas nepříteli, je úplně ztracen - je v naší moci. Nadvládně kapitálu, který je úplně v našich rukách, se mu jeví jako záchranný člun, kterého se musí proti své vůli zachytit, aby se neutopil" (Sezení první, část 7.).

Jen pro ilustraci si ještě uvedeme výrok místopředsedy vlády ČR J. Kalvody, že "současný stav je velmi vážný a hrozí rozpad státní moci na území ČR..." (RP, 20. listopadu 1992), aniž by ovšem dodal, kdo je jako držitel a vykonavatel státní moci za její rozpad odpovědný!! - Zdálnivými i skutečnými rozpory mezi stranami i uvnitř stran se nesmíme nechat zmýlit. Částečně jsou vyvolány osobními obavami a alibismem před možnými trestními následky za rozhodnutí o likvidaci státu - odtud "přehrávání" zásadního rozhodnutí mezi Federálním shromážděním a repu-

blikovými radami, částečně jsou důsledkem politické neschopnosti i docela obyčejného boje o vlastní postavení a moc. Ten je řídícími složkami zakalkulován a vítán. Jednak mate obyčejného občana a zavádí ho do naprosté nepřehlednosti politických dějů, a nakonec i šéfové jednotlivých klanů světové supermafie rádi vidí, když jejich podřízení na sebe navzájem nevraží a podrážejí se - upevňuje to jejich vůdcovskou autoritu.

Z hlediska světové geopolitiky je ovšem situace u nás ještě složitější. Existují náznaky toho, že se někteří slovenští političtí představitelé pokoušejí "rozpojit" svoje vazby na KGB a snaží se vmanévrovat Slovensko do přímého vlivu ES přes Německo (Weiss, Kanis, Mečiar). Stačí si povšimnout signálu do Německa, nápadně častých cest V. Mečiaru do Rakouska a rychlé postupující orientace slovenské hospodářské politiky na evropské a americké finanční kruhy.

Situace je tedy skutečně kritická. Téměř totální stupeň psychomanipulace (a téměř stejně totální neschopnost obyvatelstva se jí bránit) nedává příliš nadějí na masovější účinný odpor našich národů proti likvidaci jejich vlasti. Je to zřejmé i z takového detailu, jakým jsou volby - nikoli snad prezidenta jako takového - ale prezidenta HAVLA! I v tom je současný režim téměř dokonalou kopií pseudodemokracie po roce 1918, kdy "Jediným možným kandidátem" byl uměle vytvořený idol "Tatíčka Osvoboditele", a kdy každý politik nebo veřejný činitel, který by tuto kandidaturu zpochybňoval, byl nemilosrdně zlikvidován, ať už intrikami z pozadí, nebo zfanatisovanou lůzou, která potřebuje svoji "modlu".

Společný stát Čechů a Slováků v jeho současné, za 74 roků trvání prakticky nezměněné podobě, asi zachránit nelze. Přesto jsem pevně přesvědčen, že budoucí soužití dvou tak blízkých státotvorných národů je zcela reálné - oba národy ovšem musí nejdříve projít trpkou zkušeností. Československý stát svým vznikem sice v roce 1918 posloužil světovému establishmentu k rozbití rakouské katolické monarchie, která ovšem z různých příčin většinu svých základních funkcí už dávno neplnila, ale nesmíme také zapomínat, že to byla vůle Čechů a Slováků (a nikoho jiného!) po národním a státní samostatnosti, vyjádřená tak jednoznačně krvavými oběťmi našich legionářů. A byla to pouze tato skutečnost, která znemožnila politickému agentu mezinárodního Židovstva Masarykovi, aby nový stát konstituoval tak otevřeně bolševický, jak se snažil prosadit. - A v tom je také jistá naděje pro budoucnost obou našich národů, pro znovuvybudování společného státu dvou národů, který ovšem nebude postaven ani na masarykovsko-havlovském čechoslovakismu, ani na principech před i polistopadové bolševické pseudofederace, ale na zásadách společného státu dvou blízkých, slovanských a křesťanských národů jako přirozené opory a jistoty proti bezbožnému internacionalismu všech odstínů.

Jaroslav Voříšek